

TF

februar 1980

Demokrati uten sentralisme

Sentralisme uten demokrati

Demokratisk sentralisme

© 1980

LEDER:

HVORDAN ER SITUASJONEN FORAN 1.MAI?

Inngangen av 1980 er preget av store politiske bevegelser.

- Sovjets invasjon av Afghanistan har blitt kraftig fordømt og fort til omfattende internasjonal isolasjon. I Norge er det betegnende for den massive reaksjonen at de politiske skillelinjene går gjennom ledelsen i »NKP». Invasjonen har økt betydninga av og mulighetene for å danne en brei front mot sosialimperialismen drastisk.

- NATOs planer om utplassering av nye atomvåpen i Europa har fort til store reaksjoner, som i Norge etter hvert har utvikla seg i retning fordømmelse av både Sovjets og USAs atomopprustning.

- Mens et flertall av fagorganiserte godtok lønnsstoppen, har et klart flertall i LO gått inn for forbundsvise oppgjør i årets tariffoppgjør. Dobbelt så mange har deltatt i proteststreiker mot LO-NAF-avtalen som de som deltok i protestene mot lønnsstoppen. Enda fler har deltatt i aksjoner under de lokale forhandlingene etter at lønnsstoppen ble oppheva og LO-NAF-avtalen er gjennomhulla en lang rekke steder. Foran tariffoppgjøret avtegner det seg en omfattende opposisjon i fagbevegelsen mot regjeringa, NAF og LO-ledelsen, som går tvert gjennom DNA og SV, forbundsstyret og samorger, og som samler store grupper av tillitssjiktet i LO.

- Anleggsstart for utbygginga av Alta-Kautokeinovassdraget i -79 førte til en stor protestbevegelse som nådde et høydepunkt med Lavoaksjonen utafor stortinget i høst og foreløpig utsetting av utbygginga.

- På en lang rekke andre områder fins det mye bevegelse. Borestart nord for 62 grad er beramta til 1980. Flere kraftutbyggingssaker er på trappene. Nedtrapping av støtten til skipsverftene og planene om rasing av fiskebruk i Nord-Norge setter arbeidsplasser i fare. Det fins en voksende omonion mot statens innvandringspolitikk og mot Bluchers nazi-parti. Statsbudsjettet har forverra den økonomiske krisa til kommunene og fører til store skadevirkninger.

- For ett år sida pekte vi på at SV var i ferd med å styrke seg og hadde mulighet til å påføre oss tilbakegang 1.mai. Dette bildet er fullstendig endra. SV har ikke klart å utnytte situasjonen i fagbevegelsen. Tvert om har den ført til kraftig splittelse i SV. SVs støttepolitikk i forhold til Sovjet blir stadig mer uholdbar. Innad er SV prega av splittelse og fraksjonskamp. Situasjonen i SV i dag har en del trekk av situasjonen i SF/SUF i -68-69, med en organisert opposisjon i partiet og et ungdomsforbund der flertallet støtter opposisjonen.

- Vi har også et langt bedre utgangspunkt enn sist. Vi har styrka oss i viktige henseender. Vi har mange nye faglige tillitsmenn og har styrka den faglige innflytelsen vår kraftig. Vi har mer lokalpolitikk. Vi har spilt og spiller en viktig rolle i alle de massebevegelser som preger situasjonen ved årsskiftet. Utviklinga i Kina kan komme til å bli en belastning for

oss framover, men vi har også et mye bedre utgangspunkt for å møte nye kriser i den internasjonale kommunistiske bevegelsen enn for ett år sida. Og som en negativ faktor: Vi har fortsatt en god del uløste problemer. Samla sett mener vi likevel den politiske og taktiske situasjonen er svært gunstig og åpner for store muligheter.

NOEN POLITISKE HOVEDSAKER

Vi mener at det i denne situasjonen ikke fins grunnlag for å gå inn for demonstrasjoner på grunnlag av ei enkeltsak eller på grunnlag av noen få saker. Vi må tvert om gå inn for stor bredde i det politiske grunnlaget. Fordi 1.mai faller i sluttfasen av tariffoppgjøret, kan dette komme til å prege demonstrasjonene. Når dette er sagt vil vi kommentere noen saker vi mener vil stå svært sentralt 1.mai.

- Kampen om tariffoppgjøret og den frie forhandlingsretten, mot sentraldirigering av lønningene.

Kampen om det generelle tillegget og om lavtlønnstilleggene vil ha en sentral rolle. 1.mai kan komme midt oppe i uravstemninga over tariffoppgjøret. »Stem nei» kan komme til å bli ei sentral parole. Samtidig kan tariffoppgjøret få karakter av en svær kamp om måten lønningene fastsettes på og om fagbevegelsens rettigheter. Verken NAF, regjeringa eller LO-ledelsen vil være innstilt på å gi fra seg kontrollen over lønningene de har oppnådd de siste åra. Det er stor mulighet for at LO-ledelsen vil gå fra vedtaket om ikke noe tak på lønnsglidninga. Kampen for den frie forhandlingsretten vil i så fall komme opp igjen for fullt. I en situasjon der NAF kjører svært hardt, kan det bli nødvendig å kreve brudd i de sentrale forhandlingene og at det skal innledes forbundsvis oppgjør.

- Med Sovjets invasjon i Afghanistan har en tredje verdenskrig rykka nærmere. Mulighetene fins for at Sovjet vil føre krigen videre ut over Afghanistans grenser. Det er mer om å gjøre for oss enn noen gang å samle en brei front mot sosialimperialismens krigsføring, ikke bare i Afghanistan, men også i Kampuchea og Eritrea.

- Kampen mot atom-opprustninga i Europa har stor massestøtte, har tatt ei positiv utvikling og bør føres videre.

- Kampen mot Alta-Kautokeinouthebygginga. Regjeringa har gjort det klart at dens melding om utbygginga er så og si klar for framlegging i stortinget. Med det er det også klart at DNA har til hensikt å trumfe saka gjennom, uten at de samiske organisasjonenes krav om forhandlinger om sameenes rettigheter er etterkommet. Dersom stortinget godkjenner dette, vil det være duket for en ny het vår.

Dette kommer til å være politiske hovedsaker. Med det mener vi ikke at andre saker ikke er viktige. Vi har alt nevnt flere saker og flere saker er ikke nevnt. Lokale saker vil spille en stor rolle. Partiledelsen vil seinere legge fram et paroleforslag for 1.mai -80 i Klassekampen.

HVA SLAGS TAKTIKK?

I forrige nr. av TF sa vi på lederplass at Faglig 1.maifront vil være hovedtaktikken vår og at dette vil gjelde de aller fleste stedene. Vi vil presisere hva dette betyr i den nåværende situasjonen. FFF-demonstrasjonene har vært viktige bidrag til å gjenreise 1.mai som klassekampdag. FFF har hatt en arbeidsform som har trukket inn masseorganisasjoner og lokale kamper på en helt ny måte og har på denne måten brutt med den byråkratiske topp-plansmetoden til såvel Samorg som SV-demonstrasjonene. I FFF har

også kommunister fått brukbare arbeidsvilkår ved at mange av partiets talsmenn har vært likeverdige kandidater til å tale på arrangementene, uten at frontpreget har blitt krenket. Samtidig har FFF-arrangementene i liten grad hatt direkte tilslutning fra fagforeninger, og på den måten gjenspeilt den revolusjonære bevegelsens begrensede innflytelse i faglige organer. Denne situasjonen er i ferd med å endres både fordi AKP(m-l) har fått en helt annen styrke i fagforeningene enn før, og fordi opprøret mot LO-ledelsens politikk har fått et så stort omfang. Vi må ivareta det beste ved FFF-tradisjonen, samtidig som vi tar sikte på å utnytte de nye taktiske mulighetene. Foreløpig ser det ut til at det flere steder vil være mulig å få til breiere allianser mot regjering, LO-ledelse og NAF i innenrikspolitikken og mot sosialimperialismen i utenrikspolitikken.

Det er sannsynlig at vi vil delta i FFF-demonstrasjoner et flertall steder også i år. Men vi bør også vurdere mulighetene for breiere demonstrasjoner konkret. For de stedene som går inn for en annen taktikk enn FFF, tror vi også det er riktig å ha FFF i bakhanda.

Situasjonen krever større frihet og smidighet i taktikk og utforming av paroler enn før. Vi må legge større vekt på muligheten for å delta i samorgarrangementer, eller særegne demonstrasjoner med utgangspunkt i samorgmindretall eller enkeltforeninger. Vi må legge større vekt på muligheten for samarbeid med folk som står lenger unna oss politisk, særlig opposisjonen i SV og med SU, og med de grønne organisasjoner. Enkelte steder vil forholda være slik at det kan være riktig å gå inn for folketog på grunnlag av ei enkeltsak eller noen få saker.

NÅR STOTTE SAMORG?

Forutsatt at Samorg går mot lønnspolitikken til LO/NAF og ikke er noen plattform for sosialimperialismen, er det mulig for oss å støtte samorg. Innafor slike samorgarrangementer må vi slåss for så mange og så gode internasjonale paroler som mulig, for politisk bredde og seksjoner, og for frihet for organisasjoner til å slutte seg til toget.

I samorg er gjerne DNA den viktigste «motparten» vår. I forhold til DNA er det heller ikke erfaringsmessig de internasjonale parolene som er vanskeligst å få oppslutning om. Vi kan faktisk få større problemer med å få gjennom en del natur- og miljøparoler, som paroler mot Alta-Kautokeino-utbygginga og mot boring nord for 62. Dette er et viktig problem å være klar over.

Talerspørsmålet kan også bli et problem. Her fins det mange forskjellige tradisjoner i forskjellige samorger. Vi kan risikere å få enighet om et bra politisk grunnlag, for å ende opp med en hovedtaler som er helt uakseptabel for oss. Talerspørsmålet bør folgelig tenkes grundig gjennom og angripes tidlig.

Vi kan sjølsagt ikke gå til et sånt samarbeid med den innstilling at vi ikke vil tape noen saker. Dersom parolegrunnlaget i hovedsak er bra, kan vi godta et par dårlige paroler og heller markere oss eksternt mot dem i stedet for å bryte samarbeidet. Dersom grunnlaget er bra og taleren dårlig, kan en utvei være å arrangere et eget torgmøte. Vi vil likevel markere oss mot ideen om at vi kan godta hva som helst, forutsatt at vi har muligheten til å kritisere offentlig og holde eget møte før eller etter samorgdemonstrasjonen.

SAMARBEIDET MED SV/SU.

Opposisjonen i SV og SU er prega av motstand mot ledelsens faglige høyre-linje. Den

faglige politikken som føres av »SV-opposisjonen» og SU ligger nær opp til vår. Vi samarbeider med deler av denne opposisjonen i Tariffaksjonen -79. Dette er også et utgangspunkt for samarbeid 1.mai.

Erfaringsmessig er det først og fremst de internasjonale parolene som volder problemer for samarbeid med SV/SU 1.mai. Foran årets 1.mai har SV som parti tatt avstand fra Sovjets krigføring både i Afghanistan og i Eritrea. Mulighetene for å få enhet om støtte til Kampuchea er også bedre enn for ett år sida. Alle muligheter til å tvile på at Vietnam er inne er vekke. Omlegginga av den kampuchearske regjeringas politikk til dannelse av ei brei nasjonal enhetsregjering som går inn for å arrangere frie valg under FN-overvåking, gjør det også vanskelig å forsvare støtte til Vietnams okkupasjon med henvisning til Pol Pots »skrekke regime». Samla sett er mulighetene til samarbeid med SV eller SU lokalt også bedre enn for ett år sida.

SAMARBEID MED ANDRE ORGANISASJONER

Med utgangspunkt i erfaringene fra i fjor vil vi peke på mulighetene for samarbeid med natur- og miljøorganisasjoner. Særlig gjelder kanskje dette »Natur og Ungdom» og »Fremtiden i våre hender», som vi samarbeidet med flere steder i -79, men også f.eks. enkelte Unge Venstre-lag. Slike organisasjoner må ikke bare oppfordres til å slutte seg til demonstrasjonene, men behandles som likeverdige samarbeidspartnere som inviteres til samarbeid om å arrangere et »rod-gront tog».

FAGLIG 1.MAI FRONT.

Dette vil være taktikken vår der andre former for samarbeid ikke er mulig. Dette er tatt opp i den forrige lederen.

Men samtidig bør vi jobbe med FFF på et flertall av de stedene vi går inn for breiere demonstrasjoner. Dette er nødvendig for ikke å stå på bar bakke i tilfelle brudd, sånn at vi kommer i en situasjon der vi har valget mellom å gi konsesjoner vi ikke ønsker å gi eller å stå uten demonstrasjon. Et problem med å jobbe innafor samorg er her at parolene vanligvis vedtas svært seint. Forhandlinger med SV eller andre organisasjoner har også erfaringsmessig tendens til å dra i lengdrag helt opp til de siste dagene for 1.mai.

Et annet argument for å jobbe med FFF er at sjøl om en samorganisasjon går inn for et bra parolegrunnlag, så overtar den ikke med det FFFs arbeidsstil og det arbeidet i bredden som FFF tradisjonelt står for. Uansett vil det mobiliseringsarbeidet som gjøres av FFF på forhånd komme demonstrasjonen til gode. Det gjør det mulig å trekke inn kvinneorganisasjoner, ungdommen osv. i arbeidet helt fra starten av. Et tredje argument er at å forhandle uten FFF er oppretta i mange tilfeller vil være å forhandle uten styrke. FFF bør folgelig opprettes i de aller fleste tilfellene uansett vilke taktiske muligheter som foreligger, for å ha en rettetmulighet, for å drive mobilisering i bredden og for å kunne forhandle ut fra styrke.

1.MAI -79: OPPSUMMERING

- Foran 1.mai vurderte vi den taktiske situasjonen som vanskelig og mindre til vår fordel enn året for. Vi sa tidlig at det fantes muligheter for tilbakegang og at SV ville styrke seg på vår bekostning. Vi pekte på at det fantes motsetninger og tendenser til små opprør i

DNA i samband med krisepolitikken og at det var motsetninger i SV både om krisepolitikken og Sovjet. Men at det fantes en fare for at vi ikke ville klare å utnytte dette. Vi pekte på en rekke på en rekke negative trekk i situasjonen, som at SV var i ferd med å styrke seg, mangler i vår egen politikk, problemene i samband med den økonomiske krisa i partiet og i samband med at de internasjonale hendingene, som slo inn i omlandet vårt. Vi pekte på at det ikke var noen storm mot lønnsstoppen. Vi pekte på at SV hadde dempa sin Sovjet-motsigelse internt og at vi mangla en effektiv polemikk mot dem.

- Vietnams invasjon av Kampuchea og SVs støtte til den, endra det siste drastisk. Etter at Kina gikk inn i Vietnam, klarte likevel SV-ledelsen delvis å trekke oppmerksomheten vekk gjennom paroler av typen »alle fremmede tropper ut av indo-kina.»

- Vår politikk for 1.mai var hovedsaklig konsentrert mot regjeringas krisepolitikk og mot Sovjets krigføring i Eritrea og Vietnams invasjon i Kampuchea. Den var også prega av større oppmerksomhet om natur- og miljøspørsmål, med kampen mot utbygginga av Alta-Kautokeino som sentral sak.

- Taktikken vår var å gå inn for FFF for det store flertallet av stedene. Samtidig åpnet vi for samarbeid med SV på et grunnlag som overfor og gjorde en forsiktig antydning av en samorgtaktikk.

- Resultatet ble landet sett under ett en kraftig tilbakegang (tall). Innafor dette hadde vi en hel del framganger, særlig på steder der vi hadde en breiere taktikk enn FFF. Tilbakegangen for FFF var derfor også større enn det som kommer fram i talla. Samla mista FFF 4000 deltakere i forhold til året før.

- Trass i tilbakegangen var vi fortsatt sterkest på gata. Vi deltok i demonstrasjoner med noe under 19500 deltakere. Men DNA hadde svært anslagsvis, antakelig omkring 15000 folk i de demonstrasjonene de støtta. SV deltok i demonstrasjoner med kanskje opp mot 12000 deltakere.

- DNA var sterkere enn oss utafor de største byene og faglig. Her slår de oss fortsatt et flertall plasser, men vi slo dem bare et titalls plasser. DNA hadde kanskje en liten tilbakegang på landsbasis. Men mer folbart for dem var at de mista kontrollen over flere samorger og også så seg nødt til å trekke seg fra en del samorgdemonstrasjoner.

- SV klarte trass i vår tilbakegang ikke å styrke seg nevneverdig på vår bekostning. Riktignok ble vi slått av SV alle steder der SV hadde egne demonstrasjoner, med unntak av Oslo og Asker. Men SV økte verken antallet egne demonstrasjoner eller det samla deltakerantallet i dem. De kan vise til noen faglige framganger. Men den faglige oppslutninga er likevel en stor svakhet ved SVs demonstrasjoner. De vil også sannsynligvis notere som en seier at de fikk gjennomslag for linja med to talere ved et flertall av samorgarrangementene de deltok i, trass i det sentrale forbudet mot dette. Hovedbildet av SV var likevel at de sto fram sterkt splitta.

- Vi deltok i samorgdemonstrasjoner seks steder. På tre av disse stedene brot DNA med samorgarrangementet. I tre av dem ble også parola Vietnam ut av Kampuchea båret. Disse demonstrasjonene representerer en viktig politisk framgang. Ellers hadde vi ingen særlig framgang i fagforeningstilslutning.

- Vi hadde enhetstog med SV 14 steder, trass i at SV-ledelsen førte sentral kampanje mot dette. Bare to av disse hadde paroler mot Vietnams invasjon i Kampuchea. Et mindretall av disse hadde dessuten feilaktige paroler av typen: »alle fremmede tropper ut av Indo-Kina», dvs. retta mot både Vietnams invasjon og Kinas aksjon mot Vietnam. Likevel vurderer vi disse demonstrasjonene i hovedsak positivt.

- Nytt var at vi flere steder samarbeidet med »grønne»organisasjoner, som Fremtiden i våre hender og Natur og Ungdom (og også Unge Venstre). Sjøl om dette gjaldt få steder er det første gang vi har innledet et sånt samarbeid. Alta: 600 i folketog og store seksjoner i storbyene.

SKAU SVARER PÅ KRITIKKEN AV PLANEN FOR LM-FORBEREDELSENE

Fra partilaga har det kommet en del kritikk av planen for landsmøteforberedelsene. Hovedpunktene i kritikken retter seg mot rekkefølgen av programdiskusjonene og at valg av delegater og nominasjon kommer etter beretningsdiskusjonen. Noen kritiserer fristene og ønsker lengre tid på forberedelsene. Noen få krever landsmøtet utsatt.

SKAU har diskutert denne kritikken. Rekkefølgen i planen er 1. Vedtektsdiskusjon 2. Prinsippprogramdiskusjon 3. Valg av delegater/nominasjon 4. Beretningsdiskusjon 5. Handlingsprogramdiskusjon. Vi vil først redegjøre for hvordan denne planen kom i stand. For det første ønsker vi ikke at forberedelsene skal strekke seg over for lang tid. Denne planen gjør at partilaga har gjort seg ferdig med forberedelsene for sommeren. På den måten kan partiet konsentrere seg om andre politiske oppgaver fra høsten. Dersom vi hadde fortsatt over sommeren 1980 ville det meste av høsten i praksis gått med til interne diskusjoner. Mens det i partiet er et stort ønske om å kunne bruke mer tid på f.eks. faglig arbeid, lokalt arbeid osv. Dette behovet blir forsterket av at vi i et år har brukt mye tid på å løse den økonomiske krisa i Klassekampen og partibedriftene. For det andre er det behov for å avholde landsmøtet så raskt at ny og større Sentralkomite kan bli valgt. Derfor er vi også innstilt på at denne planen skal fortsette og at landsmøtet ikke blir utsatt. SKAU vil følge utviklinga av landsmøteforberedelsene, kommer det nye momenter inn så må planen vurderes på nytt.

Rekkefølgen av utsending og diskusjonene av programdokumentene er bestemt av dette. De er sendt ut i den

rekkefølgen som det har vært mulig for partiledelsen å få de ferdige. Delegatvalg og nominasjoner er bestemt utfra den tid som trengs til å få innkalt delegatene til distriktskonferanser og at nominasjonskomiteen får tilstrekkelig tid til nominasjonsarbeidet.

Intensjonene i programrevisjonen er at vedtektene skal revideres i forhold til de erfaringer vi har med vedtektene siden 2.LM. Prinsippprogrammet skulle revideres en del mer med utgangspunkt i det nåværende programmet, ingen total revisjon som det til det 2. LM: Videre var det en målsetting å korte det ned en del. Det nye prinsippprogramforslaget har ikke helt oppfylt disse intensjonene. Det har ikke blitt noe kortere og hele programmet er gjennomskrevet på ny i forhold til det nåværende. Det er ennå en målsetting å legge fram et kortere forslag.

Dette som en utgreiing om de faktiske forhold som har vært lagt til grunn for planen.

Ideelt sett kunne rekkefølgen vært sånn som en del har ønska i sine kritikkinnlegg: 1. Beretning 2. Prinsippprogram 3. Handlingsprogram 4. Vedtekter 5. Valg/ Nominasjoner. Begrunnelsen i noen innlegg er at de vil diskutere programmene i lys av beretningsdiskusjonen og at valg/ nominasjoner må komme etter alle programdiskusjonene.

SKAU er ikke enig i denne kritikken. Vi ser ingen logisk sammenheng som gjør det absolutt nødvendig å diskutere programmene i en bestemt rekkefølge. Den nåværende rekkefølgen er den eneste mulige for å gjennomføre forberedelsene til den fristen som er satt og det er viktigere enn det som eventuelt kunne oppnås ved en annen rekkefølge.

Etter partidiskusjonene skal program-

mene viderebehandles av program komiteene, diskuteres på distriktskonferansene, diskuteres i Sentralkomiteen før de kommer opp til endelig behandling på landsmøtet. De endelige programutkastene er grundig diskutert for delegatene får utkastene til forberedelse av landsmøtet. Delegatene på landsmøtet som skal vedta programmene skulle derfor få tilstrekkelig med tid til å sette seg grundig inn i det som skal vedtas.

Det andre som har kommet fram i kritikken er et krav om at delegat valg og nominasjoner må foregå på grunnlag av standpunkter som de aktuelle kandidatene tar i beretningsdiskusjonene. Det er en svakhet at beretningsdiskusjonen kommer etter valg og nominasjoner er gjennomført. Men innlegga legger for stor vekt på dette og noen innlegg er feilaktig som ensidig legger vekt på standpunkter i beretningsdiskusjonen som grunnlag for valg og nominasjoner.

I »Materiale til nominasjonsdiskusjonen foran 3. landsmøte» i TF/Oktobre heter det: »De må finne fram til kamerater med lang erfaring. Samtidig må laga finne fram

til kamerater med mindre erfaring, men som har vokst fram og utvikla seg i perioden siden forrige landsmøte.» Mao skriver i sin artikkel »KKPs rolle i den nasjonale krigen» om kaderpolitikk at: »Vi må ikke innskrenke vår vurdering til en kort periode eller en enkelt hendelse i en kaders liv, men vi bør se livet og arbeidet hans som en helhet. Dette er hovedmetoden for å bedømme kadre.» Dette er fundamentene i vår metode for å velge kadre, og det må også gjelde landsmøtet i år.

Når det gjelder fristene for innsending av rapporter og forslag så vil vi gjerne ha mest mulig inn til de fristene som er satt for å få mest mulig materiale til den videre forberedelsen av programmene. Men det er satt en ny siste frist for å sende inn forslag som vil kunne bli lagt fram på landsmøtet. Denne fristen er tidligere opplyst i Klassekampen og er satt til 15. mai. Det vil si at da må forslaga være kommet inn til partiledelsen.

SKAU.

NB!

NY SISTE FRIST FOR FORSLAG TIL LANDSMOTET.

I Klassekampen er det tidligere opplyst om at siste frist for å sende inn forslag til landsmøtet er 15 mai. Det betyr at forslaga må sendes inn sånn at de når fram til partiledelsen innen denne datoen. Distriktsstyrene må gi beskjed til laga sine når de må sende inn for at forslaga skal komme fram tidsnok.

Men vi ser helst at mest mulig av forslag og rapporter kommer til de frister som er satt tidligere.

SKAU.

MELDING OM LANDSMOTET

I samsvar med partivedtektenes §7, fjerde avsnitt, har sentralkomiteen vedtatt å innkalle landsmøtedelegatene til regionale konferanser. Disse konferansene vil velge delegater til sjolve landsmøtet. Konferansene vil også behandle de viktigste sakene på landsmøtedagsordenen, bl.a. beretning, prinsippprogram og vedtekter.

SKAU

REVOLUSJONÆRT PARTI – UTEN SIKKERHET?

Nå for tida kommer det fram mye kritikk av »venstrefeil. Dette er alvorlig nok. Men samtidig dukker det opp høyre-tendenser. Trolig er ikke det til å unngå når ultra-»venstre« kritiseres, men det gjør at årvåkenheten mot høyrefeil også må høynes.

En høyrefeil som brer seg er motvilje mot alt sikkerhetsarbeid og all hemmelig organisering i partiet. Det tar forskjellige former og finnes fra topp til bunn. Noen er bare likeglade og lar allt sånt arbeid ligge. Andre reiser åpen politisk kritikk. De sier at illegal organisering er dogmatisk overføring av modeller fra utlandet. Det egner seg for borgerkrigssituasjoner og er skadelig nå. Vi må gjøre alt så åpent og legalt som mulig. Ingen vil slå oss ned i Norge. Vår beste forsikring mot forfølgelse er at vi er godt kjent. Hemmelig organisering er dogmatisk skrot som må kastes på skraphaugen.

Noen partiledere vakler overfor denne kritikken. De tror kanskje den er litt riktig, eller de svarer i hvert fall ikke på den. De driver ikke skolering for å forklare hvorfor AKP må ha sikkerhetsarbeid. De trekker ikke fram eksempler som viser at reaksjonære spionerer på kommunister og ønsker å skade dem. Når denne vaklinga blir kombinert med aktive røster som angriper alt sikkerhetsarbeid, så skaper det økende usikkerhet over alt og bryter gradvis ned dette arbeidet.

Men sikkerheten er ingen »dogmatisk venstrefeil«. AKP bør forsvare en revolusjonær sikkerhetslinje og oppfordre til kamp mot dette høyreavviket.

AKPs STRATEGI: FORBEREDELSE PÅ KRIG

AKP har vedtatt å forberede seg på

sosial-imperialistisk okkupasjon. AKPs oppgave blir da å drive folkekrig for å frigjøre landet.

Hvordan skal AKP klare det uten mange hemmelige partimedlemmer og hemmelig partiorganisasjon? Likevel er det kamerater som mener det er unødvendig.

Noen spør: Blir det virkelig krig? Er ikke dette et dogme? Sier ikke kineserne også at vi kanskje kan unngå verdenskrig?

Etter Afghanistan har kanskje flere forstått at dette er farlig optimisme! Sentral-Asia og Indo-Kina er to områder der en verdenskrig *kan* bryte løs. Vi håper og tror at dette ennå ikke vil *skje*. Men når USA går tilbake, Sovjet er på offensiven, og verdenssituasjonen blir mer og mer spent, Norske kommunister må stole på sin egen sunne fornuft enn på diplomatiske utsagn fra kineserne. Kanskje er det ennå mange år til krigen. Men *krigsfaren øker*. Krigen *kan* også komme *fort*.

Noen tror at det er tidsnok å legge deler av AKP under jorda når faren for angrep er overhengende. Og noen tror at tusener av kommunister kan flykte ut i skoger og fjell og starte gerilja med en gang.

Dette er meget naive og farlige ideer, som viser mangel på grunnkunnskap om moderne storkrig.

Sosial-imperialistene går fram med veldig brutalitet overalt der de fører krig. Nazistene skjøt alle kommisærer i den røde arme. I Kampuchea skjøt Vietnam alle partifolk, alle statsfunksjonærer og et stort antall tilfeldige mennesker. Alle tre sovjetiske kupp i Afghanistan har vært veldig blodige. Hele skoleklasser ble drept fordi de nektet å høre på undervisning om president Tarakis liv. Dette er ikke tilfeldig. Hensikten er å knuse alt som kan lede

opposisjon raskt og voldsomt.

Starter folkekrig i Norge, så, vil Kreml starte slike blodbad her.

Norske byer er små og oversiktlige. Det er nøyaktige arkiver, befolkningen er liten, det er gode veier. I Norge er det mye lettere å fengsle 20 000 og drepe 7000 på 2 uker, sammenlikna med Afganistan, Angola og Etiopia, der sånt har skjedd. Okkupasjonsmakta kan skyte folk *når den er i tvil*. Det er ikke nok «å gå ut av AKP» 14 dager for angrepet.

Da er det eneste som er godt nok at store og viktige deler av AKP er *virkelig* hemmelig. Så hemmelig at mange medlemmer *ikke* blir mistenkt blant de 10 000 - 20 000 første som fengsles og skytes. Men å lage slik hemmelighet tar tid. Det er vanskelig nå, derfor er mange mot det. Men det blir vanskeligere like for og under en krig!

Det er også umulig for et flertall av partimedlemmer å flykte til fjells i første omgang. Riktignok gir norsk natur beskyttelse mot den sosial-imperialistiske fienden. Men der ute er en annen dødelig fiende: sulten.

Det blir sikkert umulig for AKP å fø mange tusen flyktninger i skog og fjell i de første månedene etter et sovjetisk angrep. Se på Afganistan! Bare et lite mindretall kan skaffe seg mat fra naturen. Resten av maten må *skaffes i byene og smugles ut*. Dette kan hindres av to ting: 1) Partiet i byene er knust eller har flyktet, 2) Det kan være hungersnød i byene.

Hvis *alle* eller *de fleste* medlemmene flykter betyr det at *alle sult*. Derfor kan bare en mindre del flykte. For at de skal få mat, må AKP:

- 1) Ha inntakt organisasjon i byene
- 2) Ha et beskjedent antall i skoger og fjell fra starten av.

Alt for mange tror at okkupasjon blir som i 1940-45. Men Hitler oppførte seg usedvanlig mildt og menneskelig i Norge i forhold til det «normale». Dette sies ikke

for å skjønne Hitler (det var taktikk fra hans side) men fordi det er sant. Tsjekkoslovakia. Ukraina, Jugoslavia, Albania, Hellas får Quislings Norge til å virke som en rettsstat. Sovjets blodbad i Angola, Etiopia, Eritrea, Kampuchea, Afghanistan er også mye værre. Slik må vi regne med at neste okkupasjon blir.

Hvis AKP kaster alt det hemmelige overbord, vil det derfor føre til at partiet går under og tusener av medlemmer blir fengslet og drept dersom Sovjet okkuperer. Når krig truer må partiet ta hensyn til dette.

Plassen tillater ikke like grundig behandling av situasjonen ved et norsk eller amerikansk/Norsk fascistkupp eller en revolusjonær situasjon. Men historien viser at også da er terror i *massemålestokk* mot *enkeltkommunister* sannsynlig. Husk Indonesia og Chile! Det er krefter som vil angi kommunister til et *amerikansk* kupp som *ikke* vil angi oss dersom Sovjet okkuperer. Da blir det også skjebnesvangert om AKP ikke har hemmelige deler.

ER HEMMELIG ORGANISERING NØDVENDIG I DAG?

Noen er enige i at hemmelig organisering og medlemsskap trengs med sikte på krig og fascisme. Men de sier at *i dag* er dette *bare* en belastning for arbeidet vårt.

Dette er feil. I 1980 er det blitt nok så lett å være offentlig medlem av AKP, særlig sammenliknet med for 4 - 5 år siden. Det er kraftig oppinion mot yrkesforbud og det har vært flere vellykkede kamper mot det.

Men har det alltid vært slik, og vil det alltid bli slik?

Det går an å skape vansker for kommunistene *uten* fascisme. I Vest-Tyskland har kommunister vansker med å få lærerjobb. Under mccartyismen og under finnlandskrigene hadde vanlige

kommunister det hardt.

Midt i 70-årene var det en stor »feidem-ut» kampanje mot AKP. Libertas holdt konferanser (bla. med innledere fra »NKP»!) Noen reaksjonære LO-pamper deltok. AKPerne klarte seg godt likevel. Hvorfor?

Fordi kommunistene og mange andre, som de modige hammerverkarbeiderne, førte politisk kamp. Men *også* fordi de fleste kommunister var *ukjent for de som laga lister i NAF*. Partiet hadde innført regelen at medlemmer vanligvis ikke skulle offentliggjøre medlemsskap. Dette var et enkelt og lite tiltak. Men det var svært nyttig.

Hardere tider kan komme igjen. Klimaet for kommunistene kan vekse fort. Nå er de norske borgerne redd Sovjet og relativt positive til Kina. Det fører også til mindre press mot AKP. Men hva om det kommer store motsigelser mellom Kina og USA? Eller om regjeringa orienterer seg mer positivt til Sovjet? Eller om det kommer svære streiker som kommunister leder? En ny »finnlands-krig-situasjon» er mulig, der det borgerlig-demokrati kombinert med hard undertrykkelse av kommunister, kanskje også med at deler av massene blir revet med av anti-kommunisme.

Kommunistene kan ikke *alltid* slå tilbake slike angrep med politiske kampanjer.

Det er lett hvis en kjent og populær kommunist blir nektet jobben som dreier, enda han er eneste faglærte dreier. Det er en gunstig situasjon.

Men det kan endre seg. Det kan være stor arbeidsloshet. En stor del av befolkningen er påvirket av en anti-kommunistisk kampanje. En kjent kommunist på landsbygda søker jobb som grunnarbeider. Det er 5 jobber og 40 søkere, han blir avvist. Før hadde han vinterjobb i veivesenet, nå blir han avvist, ingen innrømmer at det skyldes politikk. Noen kaster inn rutene gang på gang. Ungene

får juling på skoleveien. Lensmannen nekter å gjøre noe. Sosialkontoret sier at han ikke har krav på støtte. Klagebrev kommer vekk i posten. Så må han flytte, og det er ingen kommunist i bygda mer.

Sånt har skjedd i Norge før, da situasjonen var bare *litt* forskjellig fra nå.

Det finnes også mange jobber som ingen får uten sikkerhetsklarering. Det skal ikke behandles her. Husk på Trødal. Det var vel bra at han ikke var offentlig kjent kommunist?

Kommunister fører klassekamp. Borgerskapet i dette landet har makt til å hindre dem i å få jobber i mange industrier, statsorganer osv. Akkurat nå er det ikke så vanskelig, men det kan fort endre seg. Hemmelig organisering og medlemsskap er en garanti for at partiet kan fortsette å jobbe i hele Norge og i alle slags arbeidsplasser, uansett om klimaet under borgerlig-demokratiet skifter og uansett sikkerhetssjekker. Dette trenger AKP.

UTNYTTE ALLE LEGALE MULIGHETER

Noen påstår at når AKP skal utnytte alle legale muligheter så står det i motsetning til å beholde deler av partiet hemmelig. Dette er feil.

AKP bør stille flere lister ved valg, få flere offentlige talsmenn, delta i komiteer som legalt parti osv. Dette er ikke noe argument *mot* hemmelig organisering.

Lenin skapte teorien om å utnytte alle legale muligheter, for så raskt som mulig å vinne massene for revolusjonær politikk. *Samtidig* pekte Lenin på at en del av partiet må være hemmelig for å kunne overleve all slags terror. Han visste at selv i den mest demokratiske borgerlige republikk er det planer om blodbad på arbeiderne dersom borgerskapet føler sin makt truet. Som eksempel brukte han bl.a. Sveits. Det hjelper ikke om mange vinnes for revolusjonen, dersom partiet

blir knust når revolusjonen kommer!

Lenin gikk mot alle forsøk på å bruke legalt arbeid som argument for å avskaffe hemmelig og illegalt arbeid. Mange historiske eksempler viser at Lenin hadde rett. De som siterer den ene delen av Lenins riktige argument - om plikten til å utnytte alle legale muligheter - bør derfor også ta umaken med å se på den andre delen av argumentene hans, om illegalt og hemmelig arbeid. Eventuelt bør de forklare *hvorfor* det Lenin sa nå er blitt feilaktig.

KRITIKKEN MOT SIKKERHETSPOLITIKKEN ER REVISJONISTISK

Kritikken mot AKPs sikkerhetslinje er klart revisjonistisk. Dette er ikke sagt for å stemple noen som revisjonister. De som er mot sikkerhet vil sikker forbedre partiarbeidet. Men de tar feil. Uansett gode ønsker vil de kaste overbord en del av den virkelige marxismen-leninismen.

Kritikken undervurderer faren for krig. Kapitalismen finnes, imperialismen finnes, hvordan kan da krig forsvinne? Krigsfaren øker i virkeligheten. Det er gal politikk og mot marxismen-leninismen å si at verden er fredelig og AKP trenger ikke forberede seg på terror.

Kritikken sjønmmaler borgerskapet. I Norge er det fred og demokrati - AKP har

intet å frykte. Det har sosialdemokrater og revisjonister sagt i 50 år. Berge Furre snakker om »fredelege og demokratiske tradisjoner»: Dette er å avvise marxistisk-leninistisk teori som er bevist i historien 1000 ganger.

Lenin slo fast *prinsippet* om at kommunistene må forene åpent og legalt arbeid med hemmelig og illegalt arbeid. Dette er ikke dogmatisme, det bygger på en riktig analyse av kapitalismen. Gir AKP opp dette prinsippet slutter partiet å ta revolusjonen på alvor. Enkelte vil avvise *hele* Lenins partimodell. Men ideene om at »demokratisk sentralisme egner seg bare for borgerkrig» osv. er kjent fra for fra SV-hold. Det som virkelig ligger under er en tvil om et revolusjonært parti er nødvendig i Norge. Har noen slik kritikk må de si fra. Men dette er å bryte med marxismen-leninismen, det er klart revisjonistisk.

Folk i partiet som er i tvil om marxismen-leninismen må motes med argumenter. En nødvendig del av diskusjonen med dem er angrep på det sikkerhetslinja samtidig er angrep på det Lenin lærer oss om disse sakene. Vi mener det er riktig å forsvare Lenin fordi historien har gitt ham rett. De som er mot vår sikkerhetslinje nå, må også ta på seg oppgaver med å vise at det er riktig å revidere Lenin.

Torkil og Sigvart.

BESTILL HEFTER
DIREKTE FRA
MARX- ENGELS
SKOLEN

Marx-Engels skolen
Postboks 211 Sentrum
Oslo 1

HVILKEN HOLDNING SKAL VI HA TIL STATSSTØTTE?

INNLEDNING

Partiet har hatt ei vaklende linje i forhold til statsstøtte. I ml-bevegelsens spede barndom tok den bevisst imot statsstøtte for å kunne bygge ut virksomheten raskt. Da partiet blei oppretta i -73 fantes det få motforestillinger mot å ta statsstøtte. I -74 utvikla det seg ei mer kritisk linje som skilte mellom partistøtten og avisstøtten og som var prinsipielt mot partistøtten, men så lenge den eksisterte ville en ta i mot den og bruke den til investeringsformål. Klassekampen søkte produksjonsstøtte og gjorde det til et spørsmål om demokratiske rettigheter. Under oppgjøret med høyre-avviket blei all statsstøtte forkasta på prinsipielt grunnlag og denne motstanden blei programfesta med tildels meget voldsom språkbruk. Våren 1979 vedtok en landskonferanse i partiet at det var nødvendig for Klassekampen å søke statsstøtte for at avisa skulle overleve. Dette standpunktet er blitt møtt med en god del kritikk, først og fremst på behandlingsmåten. Men det er ingen tvil om at det ligger en prinsipiell kritikk under. Samtidig kjenner SKAU til at det er mange kamerater som mener at tida nå er inne til å ta skrittet fullt ut og motta all den statsstøtten vi kan få. Det hersker ingen tvil om at unasett hva SK måtte mene, så vil enkeltkamerater fremme dette som forslag til landsmotet. SKAU har hatt en foreløpig diskusjon om disse spørsmåla og konkludert med at vi vil legge fram de ulike argumentene i Tjen Folket, så kameratene i partiet kan gjøre seg kjent med dem. SKAU vil ikke på det nåværende tidspunktet trekke noen endelig

konklusjon, med unntak av spørsmålet om avisstøtten.

HVA FINNES AV STATSSTØTTE?

Det sosialdemokratiske Norge har et innflokt system av statlige støtteordninger som griper inn i hverandre. Vi må innrømme at partiet til nå har hatt en for grunn analyse av statens økonomiske rolle, og fortsatt har det. I de fleste tilfeller er avgifts- og støtteordninger kopla sammen. Mange sektorer er så avgiftsbelagt at svært mye ville stoppa opp dersom det ikke fantes støtteordninger til å kompensere det. Som stikkord kan vi nevne kombinasjonen av moms og bostøtte. Dersom teaterpublikummet skulle betalt lonninger, skatt, husleie og rekvisitter for forestillingene over teaterbilletten ville bare den absolutte overklassen ha råd til å gå på teater og de fleste scenene ville stenge. Så kommer den statlige støtteordninga inn og vi må kreve at den er stor. Men med på lasset kommer den statlige kontrollen og statens mulighet til å sensurere teater de herskende ikke liker ved å stenge krana og overlate resten til de økonomiske lovene.

Denne typen statsstøtte finnes det ingen divergenser om i partiet.

Vi har alltid slåss for støtte til frie teatergrupper, film, idretten, til magasiner som Profil osv. Linjeendringene har først og fremst dreid seg om støtten til den revolusjonære bevegelsen, og åssen vi skal vurdere fordelene og farene som er knytta til det. Også her finnes det ulike grader:

Litteraturstøtte. Forlaget Oktober har alltid kjempa for å få sine bøker inn

under innkjøpsordningen for å gi ut nyere norsk litteratur. Dette har vært en viktig prinsippkamp. Det har dreid seg om demokratiske rettigheter. Samtidig har det utvilsomt vært en innsprøytning av statlige midler i partiforlaget. En god del bokutgivelser ville vært umulig uten.

Avisstøtten. Dette er et stort system. Det dreier seg om stats- og etatsannonser og direkte produksjonsstøtte. Denne støtten har partiet utvilsomt vært mot i perioden fra 1975 til 1979. Vi har oppfatta det som et system for å gjøre den kommunistiske pressa økonomisk avhengig av staten, slik at staten fikk makt til å skru den av og på eller utøve økonomisk press for å korrumpere oss politisk.

SKAU har endra syn på avisstøtten. Vi mener nå at dersom systemet med avisstøtte falt bort i Norge så ville det bety en storstilt avisdød der makta over pressa ville konsentreres i de mest kapitalsterke presseorganene. Å gå mot systemet med pressestøtte i dag ville i praksis bety å svekke de demokratiske rettighetene og fremme vilkåra for en Springer-press.

Da vi grunnla Klassekampen som dagsavis sa vi at vi skulle klare oss helt uten statsstøtte og annonser og bare stole på egne krefter, men vi hadde ingen forestilling om hva det betydde økonomisk. Etter et par års bitre erfaringer veit vi nok om det til å slå fast:

Aviser er varer på det kapitalistiske markedet som er gjenstand for verdiloven. Verdien av ei avis svarer til den samfunnsmessig gjennomsnittlige arbeidstida som går med til å produsere den. Prisen er bestemt av et marked vi ikke har herredømme over. Klassekampens konkurrenter klarer å holde prisen nede ved hjelp av statsstøtte og massevis av private annonser. Likevel lider en del av dem avisdøden. Klassekampen har kompensert dette på flere måter. Vi har lagd ei tynnere avis, ned mot grensa til hva som er mulig å presentere. Vi har massevis av gratiskorre-

spondenter og kommunistisk frivillig arbeid i forskjellige ledd. Vi har skjært ned på stab og korrespondenter til grensa for hva som er mulig. Vi har samla inn millionbeløp. På tross av dette viste det seg umulig å komme utenom statsstøtte. Hvis vi sammenlikner med aviser på Klassekampens størrelse så skjønner vi hvorfor det er slik. Ei avis med samme opplags- og sidetall mottar 3,5 millioner i statsstøtte hvert år, tar så mange private annonser den kan få tak i og går likevel kraftig underskudd.

Klassekampen er allerede sterkt påverka av det statlige systemet med avgifter og skatter. Aviser betaler moms, arbeidsgiveravgift og andre avgifter til staten. Om den ikke brukte statsstøtte til å kompensere noe av dette, ville vi ikke kunne gi ut ei kommunistisk dagsavis.

Ei avis på Klassekampens størrelse trenger en tilførsel på om lag 2 millioner i driftskapital hvert år. Til nå har vi løst dette ved å samle inn penger. Men det kan vi ikke fortsette med. Derfor er vi nødt til å ta imot statsstøtte og kjempe for å beholde den. Problemet kan ikke løses ved å øke opplaget, sjøl om vi også må kjempe for det. Så snart vi skal øke opplaget møter vi konkurransen fra andre aviser for fullt og blir nødt til å presentere et bedre produkt, flere sider, mer variasjon i stoffet, markedsføring osv.

Landsmøtet må ta stilling til om Klassekampen skal fortsette å ta i mot statsstøtte eller ikke. Men et forslag om å frafalle statsstøtten er det samme som å foreslå at avisa skal nedlegges. Dette må medlemmene og delegatene være klar over så vedtak fattes på riktige premisser. SK og SKAU innstiller klart på at statsstøtten til KK fortsetter.

Partistøtten. Den statlige partistøtten bidrar utvilsomt til å konservere partisystemet her i landet. Den favoriserer dessuten de store partiene og de små partiene får noen smuler for å holde kjeft.

AKP(m-l) ville ikke ha krav på parti-

støtte sentralt i dag. Det finnes ei sperregrense på 2,5% i stortingsvalg. Derimot ville RV i kommune og fylkene ha krav på støtte dersom vi skulle ønske det, i forhold til stemmetallet. Økonomisk sett ville f.eks. et fylke so Hordaland, med kommunene Bergen og Odda som de mest utslagsgivende, ha krav på om lag 50000 kroner i året. Dessuten ville Rød Ungdom ha krav på støtte sentralt.

ARGUMENTER MOT:

- Dersom vi tar statsstøtte bidrar vi til å legitimere et reaksjonært system som favoriserer de borgerlige partiene.

- Dersom vi tar statsstøtte risikerer vi å havne i samme situasjon som det tyske sosialdemokratiet i begynnelsen av århundredet, som var økonomisk å nytta til borgerskapet og blei opportunistisk.

- Dersom vi tar statsstøtte vil vi spre illusjoner om det borgerlige demokratiet og den borgerlige staten. Det vil fremme reformistiske ideer i partiet og i arbeiderklassen.

- Dersom vi tar statsstøtte ville vi undergrave sjølbergingslinja vår og svekke det politiske grunnlaget for det som alltid må være fundamentet for vår økonomi, nemlig en høy kontingent.

- Dersom vi tar statsstøtte risikerer vi å havne i det økonomiske uforet som SV er i.

ARGUMENTER FOR:

- Statsstøtten er en demokratisk rettighet. Den vil gjøre kommunestyregruppene våre bedre i stand til å fungere slik arbeidsfolk har krav på.

- Sjøl om vi er mot systemet, så kan vi si at så lenge det eksisterer vil vi utnytte den delen som tilfaller oss til beste for arbeidsfolk. Våre tilhengere betaler også skatt til dette systemet og kan på den måten få noe tilbake.

- Dersom vi ikke tar statsstøtte til kommunerepresentantene må vi finansiere dem på annet vis. Vi har lovt å være «pålitelige representanter». Det krever arbeid og penger. Dersom vi ikke tar statsstøtte må dette inn på partibudsjettet og konkurrere der med anti-imperialistisk arbeid, faglig arbeid, organisasjonsarbeid osv.

- Å ta statsstøtte til RV lokalt kan utnyttes til fordel for den lokale aktiviteten og kan reservere partibudsjettet til konsentrert virksomhet på det organisatoriske området og andre nøkkeldområder.

Studieringer og brevninger. En annen form for statsstøtte er støtte til å holde studieringer og brevninger. Studieorganisasjoner som er godkjent av staten kan motta støtte til lærerhonorarer og studie-litteratur og andre saker. Dette systemet livberger AOF, SVs studieorganisasjon SO, Folkets Brevskole osv. Det er en blandning av støtte til folkeopplysning og partistøtte. Det er utvilsomt deler av dette systemet som vi må kalle folkeopplysning og dermed noe vi krever statsstøtte til. Like utvilsomt er det noe av dette som er en forkledd form for partistøtte og der argumentene for og mot vil være omtrent som når det gjelder partistøtte. Det som kommer inn i tillegg er følgende:

Dette systemet kan vurderes som en finansieringskilde for f.eks. Kvinnefronten og andre frontorganisasjoner.

Systemet i seg sjøl involverer en uhyggelig mengde navn. Å bruke dette systemet fullt ut er i seg sjøl uforenlig med prinsippet om illegalitet. Det eneste som eventuelt kunne komme på tale for partiets vedkommende er å benytte det i begrensa grad og bare de delene av det som ikke betyr å oppgi et stort antall navn. De som er for å utnytte dette systemet vil peke på at det kan brukes med folk som i alle tilfeller er offentlig

Fortsetter side 43.

OKTOBER TRENGER NYE KOMMISJONÆRER OVER HELE LANDET

1. Salget av Oktoberbøker

Hosten 79 blei det avholdt to konferanser med representanter for Oktoberbokhandlene og kommisjonærene, bl.a. med det formålet å drøfte svikten i salget av Oktoberbøker. Som et resultat av den siste konferansen blei det vedtatt sendt en uttalelse til partiledelsen. Her kommer denne uttalelsen:

Til partiledelsen i AKP(m-l).

Oktoberkjeden, som består av Oktoberbokhandlene og Oktoberkommisjonærene, er forlagets viktigste omsetningsledd. Omsetninga gjennom kjeden er av avgjørende betydning for forlagets økonomi.

Det er i dag ca. 25 bokhandler og ca 85 kommisjonærer rundt om i landet. Erfaringene med bokhandlene er ikke bare gode. De aller fleste går med et løpende underskudd. Sjøl med tiltak for å rette opp drifta i bokhandlene, er det nødvendig at en del avviker og går over til å bli kommisjonærer.

Av kommisjonærene er rundt halvparten aktive på et eller annet nivå. Disse står i dag for mellom 10 og 15 prosent av Oktobers totale omsetning. Ei rekke steder og områder på Norgeskartet er uten aktive Oktoberrepresentanter, sjøl om det er politisk grunnlag for det. Eksempler: Namsos, Steinkjær, Larvik, Kirkenes osv. osv.

Konferansen er av den oppfatning at partiet må prioritere opp kommisjonærsalget. Det må opprettes kommisjonærer der det er grunnlag for det. Salget som nå finns må bli styrka. De lokale parti-

organisasjoner som har ansvaret for og den politiske ledelsen av det lokale Oktober-salget må nå endelig ta dette ansvaret alvorlig. Det arbeidet som kommisjonærene utfører må bli anerkjent som en viktig politisk oppgave og bli gitt den nødvendige støtte.

2. Spredning av revolusjonær litteratur er en viktig politisk oppgave.

Oktober har som sentral oppgave å spre revolusjonær og progressiv litteratur i den hensikt å skolere og fostre det arbeidende folket og styrke kunnskapen om egne forhold, kamperfaringer og historie.

Det virker som om interessen for politisk litteratur og studier ligger på et ganske lavt nivå for tida.

Både bokhandlene og kommisjonærene må jobbe mer aktivt for å stimulere markedet og få opp studieaktiviteten. Kommisjonærene spiller en særlig viktig rolle. De har ikke fast utsalgssted og trenger ikke å sitte å vente på kundene. De kan oppsøke kundene, drive personlig salg gjennom direkte politisk påvirkning. Her ligger det en svær oppgave for kommisjonærene i tida framover.

3. Bli Oktober-kommisjonær!

En Oktoberkommisjonær er en lokal representant for forlaget Oktober og selger Oktobers bøker. Mange selger også bøker fra andre forlag, plater og andre varer. Noen fungerer til og med som et progressivt sentrum for kulturelle aktiviteter, politiske diskusjoner o.a. Enkelte kommisjonærer har en årsmøtning som en middels stor butikk.

Rabatten på de bøkene du kjøper fra Oktober, er 20% pluss fri frakt, dvs. i realiteten 25%. Arbeidet kan ofte være hardt og krevende. Likevel ser vi at mange av kommisjonærene, og ofte de beste, har holdt på i årevis. Uten Oktober-kommisjonærene ville utviklinga av den revolusjonære bevegelsen ha mangla en vesentlig drivkraft.

Det finns kommisjonærer på alle nivåer. Noen er mindre aktive, selger kanskje for 2000 i året og innskrenker virksomheten til visse perioder på året. Andre driver nærmest på heltid og omsetter kanskje for 50000 i året. Vi trenger alle typer kommisjonærer.

Denne oppfordringen går til parti-kamerater over hele landet. (Også uorganiserte kan godt bli kommisjonærer), og særlig retter vi en oppfordring til alle dere som bor i områder hvor Oktoberdekninga er svak: Bli Oktober-kommisjonær!

Skriv og be om nærmere opplysninger til:

Forlaget Oktober
Postboks 6514, Rodelokka
Oslo 5

for Forlaget Oktober
P. sen.

TRENGER VI RØDE PIONERER?

Litt fakta først:

Røde Pionerers (RP) formålsparagraf:
»Røde Pionerer er en organisasjon for unger og består av Røde Pionerer-ledere.

Røde Pionerer arbeider for at ungene skal bli sjølstendige og ansvarsbevisste - at de skal utvikle godt kameratskap og rettferdighetssans. Dette utvikles ved diskusjoner og ulike aktiviteter. Fysisk fostring som turer i marka og idrett, kulturelle aktiviteter som skuespill og sang, er en viktig del av Røde Pionerers virksomhet.

Røde Pionerer arbeider for at ungene skal ta standpunkt for arbeiderklassen og for sosialismen, mot borgerskapet, mot de to imperialistiske supermaktene USA og Sovjetunionen og all imperialisme, fascisme og rasisme.»

Dette må lederne ta standpunkt til - ikke ungene. Men unger og foreldre skal vite hva vi ønsker å fostre dem i. Alle unger kan være med i RP, altså ikke bare AKP'ere og deres nærmeste sine unger.

RP ble dannet på landsbasis våren-77. I løpet av disse to åra har folk hørt mindre og mindre til oss - hvorfor?

Fordi vi sliter med en akutt ledermangel! Og hva er så årsaken til det?

Det kan være:

- 1) Formålsparagrafen er feilaktig, RP driver en sekterisk virksomhet. eller/og
- 2) Viktigheten av å fostre ungene politisk er dårlig forstått blant progressive.

Til 1: Jeg mener formålsparagrafen er bra! (herved utfordres de som er uenig til å bli med på diskusjonen!) - At det finnes eksempel på sekterisme hos oss - sjølsagt, men ikke fordi vi har en feil formålspara-

graf, mener jeg. Dessuten veit jeg ikke om eksempler hvor dette har vært hindring for å rekruttere ledere.

Til 2: Det er her det stikker - fra topp til tå i partiet. Noen eks: DS'er rundt omkring har sagt ja til opprettelser av RP(: hjelpe til i starten), men nei i praksis ved å trekke folk ut igjen til «viktigere arbeid». Kamerater i RP (mange) ble satt som bud/budsjef fordi «det måtte de klare, de jobba jo bare med unger.»

Pionerer har blitt avvist og behandla dårlig av representanter for partiet lokalt - fordi de var unger.

Og sist men ikke minst, moter vi: stakkars deg som jobber med unger - at du orker! Dere som sier sånt - åssen ser dere på unga?

ER UNGER FRAMTIDA?

De fleste sier at unger er framtida. Men hvis vi mener det, så må da noe gjøres!

Vi lever under borgerskapets diktatur og dette preger alt hvor ungene ferdes: skoler, barnehager, fritidsaktiviteter. Skal vi sitte og se på dette i ro og mak, sånn at når unga blir store så kanskje fjerner de seg fra oss?

Sjòlsagt har foreldras holdninger og oppdragelse noe å si - men ikke alt. Derfor trenger vi en fostringsorganisasjon som RP. Vi skjønner hvorfor vi voksne må ha en organisasjon - partiet til å lede oss - ungdommen må ha RU. Hva med ungene? Har ikke de også krav på noe til å lede dem?

Vi i RP er helt for fotball, turnforening, danseskoler osv., men det er ikke nok. På disse stedene oppdras ikke unga til å ta standpunkt for arbeidsfolk - for sosialismen, det ønsker vi.

- a ha, der har vi det, vil noen si - RP sitter de bare og preiker sosialisme, unga blir lei det. Ja, unger blir lei, hvis vi bare snakker om sånt, det har vi fått erfare. Men vi ønsker å kombinere politikk og det å ha det moro sammen. (Dette ble et lite sidesprang om hva vi ønsker) Tilbake til et argument til for hvorfor RP er

viktig:

Ungene blir en gang ungdom. Sjòlsagt er det ingen automatikk at pionerer da går til RU - men en «viss mulighet» skulle være tilstede, hvis vi jobber riktig i RP. Og en ting er sikkert: i dag og i nærmeste framtid vil RP være en av de bedre rekrutteringskildene for RU - og det vil være ung ungdom.

I dag sitter vi med en masse ideer på hvordan vi vil jobbe i RP. Men dette blir snart til ganske innestengt luft, hvis vi ikke får hjelp til hovedproblemet vårt: *flere ledere.*

I Oslo for eksempel står et par hundre unger i kø for å bli med i RP - en del av dem er ganske forbanna fordi de er blitt lova å få bli med i to år og ingen ting har skjedd ennå!

Vi kan ikke la det fortsette sånn - partiet må se sitt ansvar i dette: vi er ikke først og fremst ute etter flere partikamerater til RP, men vi mener at partikamerater kan hjelpe oss ved å snakke om oss til andre som kanskje har lyst og heller ikke har så mye annet å gjøre.

Vi veit at en del foreldre har behov og lyst til å diskutere ungepolitikk. Hva om ei avdeling tok initiativet til en slik diskusjon for kamerater og venner som har lyst til det?

Til slutt: En del sitter sikkert nå og tenker: Vel og bra dette, men i disse tider er det en del andre saker som er viktigere og som må prioriteres for. RP må komme helt til slutt.

Vi innser at RP ikke kan prioriteres høyt - at vi vil komme i n'te rekke. Men når det er sagt, så kan vi heller ikke la oss drukne pga. vanskelighetene nå. Vi er nødt til å se framover og tenke i samsvar med det. Ugearbeidet har en lang vei foran seg, det første skrittet må tas nå hvis vi ønsker noe resultat i det hele tatt.

Ganske små anstrengelser fra noen kamerater vil gi store resultater for oss - og på litt sikt også for ungdommen.

På vegne av kamerater i RP.

FORAN LANDSMØTET

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebatt

VEDTEKTENE:

VEDTEKTENE OG EKSTRA- ORDINÆRT LANDSMØTE

Vedtektene §10 gir SK hove til å innkalle landsmøte tidligere enn etter 4 år om de finner det nødvendig. Men hva om det oppstår store motsigelser i partiet og mange mener ekstraordinært LM må innkalles uten at SK er enige i det? I fagbevegelsen er det vanlig at lag og medlemmer har en slik mulighet dersom et tilstrekkelig stort antall krever det.

Men - her er et problem. Dersom en slik bevegelse utenom SK skal fore fram må den organiseres. Det kan bare skje *gjennom* SK ut fra prinsippet om demokratisk sentralisme. Det kan sjølsagt ikke kreves av SK at de skal foreta uravstemning om ekstra LM dersom bare *ett* medlem krever det. Men hva om et visst antall lag krever det på samme tid? Vil det ikke da være riktig med ei avstemning? Jeg ser her farer for ultrademokrati, men slik det er i dag har medlemmene ingen *makt* om det går mot SK sin vilje i et slikt spørsmål. Hvordan skal dette sikres? Jeg har ingen forslag på hånda, men lurar på hva folk mener?

Alf.

VEKK MED BYRÅ- KRATIET I ORGANISERINGA

Forslag til vedtak:

»Ved to eller flere sjølstendige partiavdelinger på samme arbeidsplass, boligområde ol., kan felles styremøter evt. møter mellom lederne være hensiktsmessig for å lede og koordinere arbeidet. Ledelsen i hver av disse avdelingene skal bestå av minst 2 personer. Dersom det er hensiktsmessig kan underdistrikter opprettes.»

Vi går imot forslag 8 i »Forslag til vedtektsendring», der det heter: »...Sentralkomiteen kan vedta at medlemsmøtet i en grunnorganisasjon erstattes av et møte av valgte delegater fra stedsлага.»

Det å erstatte medlemsmøtet med valgte delegater, vil medføre en svekkelse av demokratiet. Vi ønsker sjølvstendige avdelinger med fulle rettigheter og plikter. Det vi trenger når vi er flere avdelinger på f.eks. samme arbeidsplass, er kontakt mellom avdelingene for å samordne og lede arbeidet. Vi har erfaring med steds-lag/partiavdeling fra tidligere og det fungerte enormt byråkratisk.

Vi har siste halve året praktisert en organisering tilnærmet lik forslaget vårt, og mener det fungerer bra.

Vi ønsker å få respons på dette. Særlig fra de som er uenige, slik at vi kan bryne oss til LM. Vi har tro på forslaget vårt!

Konsekvensen blir da at §16 i de gamle vedtektene må strykes.

Sissel og Bente.

FORAN LANDSMØTET

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebatt

FORSLAG TIL VEDTEKTSENDRING

Følgende foreslås fort inn i §7 på slutten av første avsnitt (istedenfor forslag 8 fra SKAU).

»Det ledende organ i grunnorganisasjonen (partiavdelinga) er medlemsmøtet og det styret (partiavdelingsstyret) det velger. Ved to eller flere sjølstendige partiavdelinger på samme plass, boligområde ol., kan felles styremøter evt. møte mellom lederne være hensiktsmessig for å koordinere arbeidet. Styremedlemmene velger en ansvarlig for disse fellesmøtene. Ledelsen i hver av partiavdelingene skal bestå av minst 2 personer. Dersom det er hensiktsmessig kan underdistrikter opprettes...».

BEGRUNNELSE

Når antallet i ei partiavdeling når ei viss grense, bør avdelinga deles. Viktigste årsak: sikkerheten og demokratiet.

Vi mener det ved slike tilfeller skal opprettes *sjølstendige* avdelinger med fulle rettigheter og plikter. Dette er viktig for ikke å svekke demokratiet i partiet. De rettighetene medlemmer i en grunnorganisasjon har, rett til å velge delegater, stemme over årsberetning, være med på viktige avgjørelser osv. må opprettholdes. (Stedslag har i dag *ikke* disse rettighetene, SKAU's forslag 8 innebærer at bare noen utvalgte delegater får dem).

Skal vi styrke partiet, må vi styrke grunnorganisasjonene. Det at avd. er *sjølstendige* og har full status som partiavdeling, betyr mye for utviklinga av avdelinga. Eks.: det å få velge delegat til DS årsmøtet. Delegaten blir en styrke for de politiske diskusjonene i avd., samtidig

som en sjøl lærer mye av å delta på slike møter.

Ved to eller flere avdelinger på samme arbeidsplass, vil det være behov for regelmessig og ofte kontakt mellom avdelingene for å koordinere arbeidet. Vi mener at felles styremøter evt. møte mellom lederne (formennene) kan være en hensiktsmessig organisering. Slike møter har kun en praktisk og koordinerende funksjon, det ledende organ er partiavdelingene og de styrene de har valgt.

Vi har delt avd. vår i to, har hvert vårt styre, hver vår formann, og holder felles styremøter når det er nødvendig. (Er imidlertid *ikke* sjølstendige avdelinger, og må derfor også ha stormøter). Men, organisasjonsformen med felles styremøter fungerer bra, bedre enn *ei* stor avd., bedre enn avd. med smålag. De to styrene har sjøl valgt en av styremedlemmene til ansvarlig for å innkalle og forberede fellesmøtene. I og med at alle styremedlemmene er valgt på demokratisk vis i sin avd. ser ikke vi noe galt i at de peker ut en ansvarlig.

Vi ønsker at denne organisasjonsformen skal være et alternativ, hvis avd. sjøl finner den hensiktsmessig. På noen arbeidsplasser kan kanskje underdistrikt være en bedre organisering, men det bør bli opp til avd. sjøl å vurdere.

VEDTEKTSENDRING NR.8.

Vi er uenige i SKAU's forslag til vedtektsendring nr.8, fordi:

1) Forslaget innebærer en innsnevring av demokratiet i partiet. Det blir mindre diskusjoner i grunnorganisasjonen, med-

FORAN LANDSMØTET

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdeb

HVILKE FULL- MAKTER HAR SK?

lemmene blir fratatt de rettighetene de har til å velge delegater, nominere, stemme over årsberetninger osv. Færre får uttale seg og stemme direkte over ulike saker.

2) Ledelsen i partiet får grunnere opplysning om situas ~~onen~~ i avd.

3) Det kommer ikke klart fram av forslaget om disse delegatmotene s ~~al~~ erstatte alle medlemsmøter i grunnorganisasjonen, eller om de bare skal erstatte »viktigere» moter. Uansett hyppigheten av disse motene, det vil bli vanskeligere å få avdelinga sitt syn representert! Vi mener alle medlemmer skal kunne være med på viktige politiske diskusjoner og avgjørelser. I tillegg til at dette er det eneste riktige m.h.t. demokratiet, er det også en del av fostringa. Man lærer å være med på ulike politiske diskusjoner.

4) Vi ser på forslaget til SKAU som et forsøk på å få en mindre byråkratisk organisering enn ordninga i dag med stedslag/partiavdelinger. En viss bedring er det, (unngår f.eks. både stedslagsstyre og parti avd. styre) men på bekostning av demokratiet! Hva hjelper det med litt mindre byråkrati når vi får mye mindre demokrati?

5) På slike delegatmøter vil det være både styremedlemmer og vanlige medlemmer. Man velger de mest politisk ledende som delegat til slike moter, og får derfor en fare for at styremedlemmer kan dominere.

Trønder-lag.

Siden siste LM (landsmøte) har den politiske utviklinga vist at prinsipp-programmet har flere feilaktige standpunkt. Spørsmålet som da har reist seg er: Hva skal SK gjøre i en slik situasjon? Mitt inntrykk er at det for tida er nok så mange som er uvillig til å gi SK fullmakter til å gjøre noe som helst før et nytt LM kan foreta eventuelle endringer. Men - betyr ikke det at *en* av det kommunistiske partiets styrker - sentralismen - da blir svekka? Jeg tror tida framover vil stille stadig nye uforutsette saker på dagsorden for partiet og partiledelsen. Kanskje vi oppdager at ganske mange programatiske saker ikke holder mål? Er vi da for at partiet skal henge *etter* utviklinga? Kan vi ikke komme i en situasjon hvor demokratiet blir målet og ikke midlet? Mitt standpunkt er at vi må ha vedtekter som *sikrer* SK sine fullmakter.

MILITÆRDISKUSJONEN

Hva med SK sine fullmakter i dag, jmf. militærdiskusjonen. Mange innlegg i TF har stilt spørsmål ved demokratiet i forbindelse med militærdiskusjonen og landskonferansen.

I TF for august, svarer Pål S. på kritikk av SK sin behandling. Han viser til vedtektene §7 som slår fast at SK er høyeste organ mellom landsmøtene. Han konkluderer med at SK har »...vidtgående fullmakter til å lede partiet». Men - vedtektene har en »fullmaktsparagraf» - §11. Her står det: SK sin oppgave er å sette i verk partiets linje på en mest mulig kraftfull og effektiv måte innafor den ramma som program, vedtekter og LMs vedtak setter».

FORAN LANDSMØTET

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdeba

Så vidt jeg kan se gir dette strengt tatt ingen åpning for SK til å revidere programmer mellom landsmøtene. Pål S viser til en presedens i partiets historie med bl.a. landskonferanser. Men - partiet er svært ungt og har egentlig ikke tidligere fått sine vedtekter i perioder med mer omfattende skepsis til SK sin kompetanse.

Jeg tror det vil være klokt å få dette klart inn i våre vedtekter. Når partiet har mer erfaring og det er større enighet og klarhet om hva som ligger i den demokratiske sentralismen og SK sine fullmakter, vil en slik presisering kanskje ikke være nødvendig.

FORSLAG TIL NYTT AVSNITT - § 11.

Etter det siterte avsnittet i vedtektene foreslår jeg følgende inn: »SK har fullmakt til å endre partiets linje i programspørsmål når situasjonen gjør dette strengt nødvendig. Dersom det er mulig skal SK først innkalle til rådgivende landskonferanse eller gjennomføre en diskusjon med etterfølgende uravstemming. I slike tilfelle skal både argumenter for forandring og mot forandring legges fram.»

Alf.

TIL DISKUSJONEN OM VEDTEKTENE

SK legger ikke opp til noen politisk revisjon av vedtektene. De fleste endringsforslagene er av teknisk/praktisk karakter, - viktige nok, men ikke uttrykk for endringer i den politiske linja. *Et unntak er forslaget om at krav til studier av virkeligheten kommer inn i vedtektene.* Dette er opplagt et oppgjør med den dogmatiske linja som vedtektenes ensidige krav om studier av klassikerne, står for.

Vi må stille spørsmål ved om dette er tilfredsstillende, - om våre erfaringer de siste 4 år tilsier større endringer i partiets linje for organisasjonsspørsmål. I innledningen til vedtektene står det at »samtidig må alle medlemmene se på vedtektene som et viktig teoretisk dokument, som vi må studere for å lære å kjenne de marxist-leninistiske prinsippene for organisasjonsbygging og organisasjonsarbeid.»

Det er grunn til å anta at disse

prinsippene ikke er ferdig utvikla. *Partiet står overfor organisatoriske problemer i praktiseringa av den demokratiske sentralismen som vedtektene ikke gir fullgod løsning på.* Jeg skal drøfte dette nærmere.

Vi har i de siste 4 år hatt store problemer med demokratiet i partiet. Tendensen til å knuse og kvæle all opposisjon mot ledelsens linjer, tendensen til å undertrykke kritikk og ikke svare på henvendelser fra grunnplanet, tendensen til fravær av linjekamper og frimodighet, fravær av hundre blomster og hundre tankeretninger (må ikke forstås helt bokstavelig): m.å.o: *den albanske linja med monolittisk enhet har stått sterkt i partiet til tross for vedtektenes setninger om viktigheten av uenighet og frimodighet.*

Kan dette ha sammenheng med åssen vedtektene er utforma? I hvertfall har det sammenheng med den politiske linja for

FORAN LANDSMØTET

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdeb

partiarbeid og diskusjoner som er praktisert etter siste landsmøte, og jeg mener vedtektene tilhører dette bildet

Vedtektene behandler sentralismen grundig. De slår hardt mot fraksjonisme og brudd på partidisiplinen. Vel og bra. *Men hva med behandlingen av mindretallets syn? Hva med motsigelser og feil i ledelsen? Vilken uenighet kan vi tillate i partiet?* Hvor sterke motsigelser til parti-programmet og SK kan det tillates at medlemmene har? Vår oppgave er å overbevise oss sjøl og massene om at partilinja er riktig, men hva om den er feil?

Disse spørsmåla er behandla dårlig, overflatisk, eller ikke i det hele tatt.

Uten at jeg her og nå kan utarbeide endringsforslag, mener jeg vedtektene må utvikles for å takle situasjoner der det er opposisjon til partilinja slik SK kjører den ut. *Det kan nemlig godt være at SK tar feil.* Vedtektene bør inneholde setninger som forplikter ledelsen på alle plan til å ta spesielt hensyn til at mindretallets syn kommer fram, spesielle tiltak for å sikre diskusjon.

LINJESKIFT I LANDSMØTEPERIODEN

Videre gir de eksisterende vedtektene ingen muligheter for å korrigere kursen i forhold til prinsipp-programmet dersom flertallet av medlemmene ønsker dette i landsmøteperioden. SK har til nå løst dette ved metoden med diskusjonsbevegelser og landskonferanser, og det undrer meg at man ikke foreslår vedtektsendringer for å legalisere en slik praksis. Vedtektene bør åpne for linjeskifter på grunnlag av demokratisk behandling f.eks. ved uravstemninger.

Ellers har vedtektene i dag en annen betenkelig tendens, - nemlig *de overdrevne krava til medlemmene.* Ingen greier å følge dem, og det spørs om det ikke er litt komisk og fungerer mot sin hensikt å ha slike krav. Kan vi ta disse krava til medlemmene alvorlig, når vi veit at de er urealistiske? De bør i alle fall dempes ned til å bli målsettinger som vi forsøker å arbeide etter, men da står vi uten definisjon av *hvilket minimum vi mener alle skal oppfylle.* Jeg mener altså at vedtektene bør innføre et skille mellom de ideelle målsettingene og de rimelige minimumskrava.

FORHOLDET TIL RU OG NKS.

I praksis har forholdet mellom partiet og ungdomsorganisasjonene i landsmøteperioden vært et herre/knekt-forhold, hvor NKS/RU har vært ved- og vannbærere for partiets politikk uten innflytelse på denne politikken. Dette er udemokratisk og har ikke fungert mobiliserende på NKS/RU. Det kan vi oppsummere i dag. Jeg mener *det må vedtektsfestes at NKS/RU har rett til å delta i viktige interne diskusjoner i partiet, og skal velge delegater, representanter til alle besluttede organer i partiet etter et bestemt forholdstall* der de sjølsagt må være i mindretall og ikke få representasjon etter medlemstall, men må være sikra at deres syn kommer fram til partiledelser på alle plan.

Dette krever viktige vedtektsendringer, som er helt nødvendige for at NKS/RU-medlemmer skal få entusiasme for partiets politikk.

I NKS pågår det også landsmøtebevegel-

FORAN LANDSMØTET

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdeb

se som blir avgjørende for hvilken organisasjon NKS skal bli. Jeg mener det skal bli en *masseorganisasjon*. Den kan da ikke stå på hele partiets politikk til enhver tid, men må slutte opp om de viktigste stolpene. NKS og partiets vedtekter må definere dette nærmere.

TIL SLUTT

Til slutt skal jeg bare føye til at forslag nr. 1 i vedtektsendringene om at kravet til å arbeide i en grunnorganisasjon skal fjernes, må presiseres slik at det ikke kan gjelde ledende kadre som ønsker å bli fritatt fra arbeide i grunnorganisasjon. Hol må tettes, så vi ikke åpner for pampevesen.

Til slutt skal jeg også nevne en strotanke som dumper inn i hue på slutten av skrivinga: *Har fraksjonisme bare dårlige*

PLATTFORMA TIL RU OG NKS ER FEILAKTIG!

Bakgrunnen for denne artikkelen er tosidig. For det første krisa i ungdomsforbunda, som er enda alvorligere enn i partiet. For det andre den forestående revideringa av partivedtektene i forbindelse med partiets 3. landsmøte.

Hva er årsaken til de alvorlige problemene i ungdomsforbunda? Utvilsomt har det blitt gjort en rekke feil. Den mest grunnleggende av alle disse feila trur jeg er at plattformen til ungdomsforbunda, slik den er slått fast i korthet i åttende kapittel i partivedtektene, er sekterisk og feilaktig.

ER RU OG NKS MASSEORGANISASJONER?

I følge vedtektene er de det: »Partiets

sider? Vil det ikke være en fordel for linjekampene i partiet om mindretall kan komme sammen og utvikle sitt syn, skjerpe polemikken og støtte hverandre i stedet for å sitte på hver sin haug? Har det bare positive sider at partiet ikke har hatt store linjekamper siden oppgjøret med Hovden? Er det bare bra at vi har gått samla som en mann fra groft til groft siden 1971? Hvorfor har alle andre m-l-organisasjoner kamper og splittelser men ikke vi? Ikke misforstå, jeg ønsker langt fra svenske tilstander, eller franske eller tyske, men dette forholdet er likevel noe å tenke over årsakene til, når vi ser hvor mange feil vi har gjort på de siste 4 åra.

Halvdan
9.10.79
**PRINSIPP-
PROGRAMMET:**

ungdomsforbund, Rod Ungdom og NKS, er kommunistiske masseorganisasjoner». (§19). Men er de masseorganisasjoner i virkeligheten? Alle veit at de ikke er det. Bare et uhyre lite mindretall av ungdommen er medlemmer i RU eller NKS. Ei slik formulering i vedtektene er idealisme, og idealisme fører alltid til feil i politikken. I dette tilfellet til den feilen at det ikke blir ei oppgave å kjempe for at ungdomsforbunda skal bli virkelige masseorganisasjoner. Og ganske riktig -- ikke noe sted i vedtektene, verken i partiets eller NKS', blir dette slått fast som ei nødvendig og viktig oppgave. Verken RU eller NKS blir masseorganisasjoner ved proklamasjon og vedtak på partiets landsmøte.

FORAN LANDSMØTET

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdeb:

KAN RU OG NKS BLI MASSEORGANISASJONER?

Dette er et langt viktigere spørsmål. Fordi det er et spørsmål om plattform til RU og NKS er slik at det er mulig å gjøre dem til masseorganisasjoner når dette stilles som ei oppgave. Jeg tror dette ikke er mulig med den plattformen RU og NKS har i dag. Grunnen er at det står en skarp og etter min mening uløselig motsigelse mellom påstanden om at ungdomsforbunda er masseorganisasjoner og andre krav til dem i vedtektene. I følge parti-vedtektene §19 bygger ungdomsforbunda på «AKP(m-l)s politiske linje og program», «kjemper for AKP(m-l)s marxist-leninistiske linje, støtter opp om *hele* partiets politikk og er redskap for å sette *partilinja* ut i livet blant massene av arbeiderungdom og studerende ungdom». (mine uthevinger) Hva er det som er galt med dette? Etter min mening flere ting. For det første at ungdomsforbunda skal støtte *hele* partiprogrammet og partiets *linjer på alle* områder. Annerledes går det ikke an å tolke de siterte formuleringene. Hva betyr dette i praksis? I oppsummeringa av militærdiskusjonen i partiet og i ungdomsforbunda i TF blir det sagt at «medlemmene i RU og NKS må reelt bli i stand til å støtte og forsvare partiets militærpolitiske linje» (august-TF, leder, s.5). Dessuten må de på samme vis støtte og forsvare partiets faglige linje, linja for kvinnekampen, for forholdet mellom søsterpartier, for enhetsfronttaktikk, for Klassekampen, for forholdet til småborgerskapet på landsbygda, for hvordan kampen mot en okkupant skal føres, osv. osv. Nå er det jo slik at mennesker bare er ungdommer en nokså kort periode i livet sitt. I løpet av denne korte tiden, da de ennå ikke er fullt utvikla psykisk og fysisk, venter vi altså at et

stort antall skal bli revolusjonære og kommunister og bli istand til aktivt og bevisst å støtte partiets linje på alle disse områdene og flere med. Jeg tror det er umulig.

Vi ønsker vel at medlemmene i ungdomsforbunda skal være sjølstendige mennesker og ikke bare papegoyer for partiet. Vi ønsker vel at ungdomsforbunda skal forstå de linjene de støtter og forsvare, og ikke bare være passive redskaper for partiet. Det betyr at medlemsmassen i ungdomsforbunda som helhet må stå inne for hele partiprogrammet og partilinjene på alle områder og ha et bevisst og aktivt forhold til dem. Hvordan kan dette forenes med at RU og NKS må være demokratiske organisasjoner der medlemmene ikke bare får politikken tredd ned over hode, og med det at folk nødvendigvis bare kan være medlemmer der i et relativt lite antall år?

Hovedinntrykket av § 19 i parti-vedtektene er at RU og NKS skal være redskaper og skole og reservoarer for partiet. Dette kan knapt sies å være noe grunnlag for å bygge disse organisasjonene ut til virkelige masseorganisasjoner for ungdom.

KOMMUNISTISKE ELLER REVOLUSJONÆRE?

I følge vedtektene er RU og NKS *kommunistiske* masseorganisasjoner. I dette ligger det etter min oppfatning blant annet de feilaktige retningslinjene jeg nettopp har snakka om. Jeg mener at linja må være å arbeide for at RU og NKS skal bli *revolusjonære masseorganisasjoner*. Dette krever en god del endringer, både i vedtekter, program og arbeidsstil eksternt og internt. (Dessuten må NKS endre navnet sitt!) Det krever at RU og

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdeb

NKS ikke står på og støtter hele parti-programmet og hele partiets politiske linje. Det krever sikkert også endringer i vedtektene i ungdomsforbunda, men det vil jeg ikke komme inn på her.

Jeg tenker meg en plattform for ungdomsforbunda som inneholder de punktene jeg lister opp nedenfor, men vil understreke at dette ikke er grundig gjennomtenkt og bare må oppfattes som en grov skisse.

- For ungdommens rettferdige interesser og krav.
- Kjempe for å vinne flertallet av ungdommene som er aktive forkjempere for ungdommens interesser og interessene til alle undertrykte folk, nasjoner og klasser.
- Mot imperialismen og supermaktene, for undertrykte folk og nasjoner og klasser, nasjoner.
- Støtte arbeiderklassen og andre undertrykte grupper og klasser mot staten og borgerskapet.
- For revolusjonen, for sosialismen
- Støtte de virkelige sosialistiske landa
- Støtte AKP
- Mot revisjonisme og reformisme og all borgerlig ideologi
- En parole for enhetsfront mot imperialismen og borgerskapet

I tillegg kommer sjølsagt konkrete saker som må bestemmes ut fra den aktuelle situasjonen til enhver tid.

Denne linja er det partimedlemmer og vanlige medlemmer i ungdomsforbunda må jobbe med å sette ut i livet blant ungdommen. Men først må sjølsagt partiet og især ungdommen i RU og NKS jobbe med å svinge ungdomsforbunda over på ei slik linje.

I tillegg til dette må partimedlemmene i ungdomsforbunda jobbe ut fra partiets linje og program overfor medlemmene i

RU og NKS og overfor den mest framskredne delen av ungdomsmassene, for å verve dem som partimedlemmer og/eller knytte dem nærmere til partiet.

Disse to oppgavene må partimedlemmene i ungdomsforbunda skille mellom, på samme måte som partimedlemmer som jobber i andre masseorganisasjoner. Det er opplagt at de vil trenge mye hjelp, kontroll og oppfølging fra partiets side for å klare dette på en bra måte.

**HVA ER FORUTSETNINGEN
FOR STERKE
UNGDOMSFORBUND?**

Partivedtektene § 20 peker bare på en forutsetning: At ungdomsforbunda blir leda av et politisk sterkt kommunistisk parti. Dette er sjølsagt riktig. Men er denne forutsetninga tilstrekkelig? En kan sjølsagt diskutere om AKP er politisk sterkt. Men alle er vel enige om at ungdomsforbunda i dag ikke er så sterke som vi burde vente ut fra partiets politiske styrke totalt sett. Altså er denne forutsetninga ikke tilstrekkelig. Vedtektene blei utforma på et tidspunkt da det sto sterke tendenser i ungdomsforbunda til å være sidestilt med partiet. Det er derfor ikke merkelig at de framhever sterkt hvor viktig partiets ledende rolle overfor ungdomsforbunda er.

Men det står ikke et ord i vedtektene som advarer mot den motsatte tendensen, at RU og NKS skal bli for nært knytta til partiet. De sier ingenting om at organiseringa, plattformen, arbeidsstilen, det indre livet osv. må tilpasses og legges opp ut fra ungdommens særegne interesser og behov og stilling i samfunnet. De sier ingenting om at partimedlemmene som arbeider i RU og NKS må være på vakt mot og kjempe mot slike tendenser. Både

FORAN LANDSMØTET

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdeb

Lenin og Mao understreker disse prinsippene. Her er det en opplagt feil i partivedtektene og i partiets linje for ungdomsforbunda. Forholdet mellom partiet og ungdomsforbunda er vurdert ensidig og ikke dialektisk.

Danner de endringene jeg har framsatt i korte trekk her, et brukbart grunnlag for å bygge opp sterke revolusjonære ungdomsforbund? Vil de kunne bli ungdomsforbund som tjener ungdommens kort-siktige og langsiktige interesser og kampen for et sosialistisk Norge? Jeg mener det. Vil de være reservoar for partiet? Jeg tror det, men ikke på den måten at vi bare kan gå der og «høste» nye medlemmer slik vi mer eller mindre har kunnet til nå. Partimedlemmene i ungdomsforbunda vil måtte drive skoling, kommunistisk propaganda og verving der på samme måte som i enhver annen masseorganisasjon. Vil ungdomsforbunda bli redskaper for partiet, slik de skal være etter de nåværende vedtektene? Nei, og jeg mener at det skal de heller ikke være. I en masseorganisasjon for ungdom vil det alltid være en sterk tilstrømning av nye, uerfarne og uskolerte medlemmer, også når medlemstallet er konstant. Å kreve at disse skal være redskaper for partiet mener jeg er helt uforenlig med at ungdomsforbunda skal være demokratiske organisasjoner. Skal vi få ungdom til å jobbe aktivt og energisk for ei sak eller etter ei bestemt linje, må de sjøl skjønne at saka er rettferdig og linja riktig. Jeg tror ikke de vil nøye seg med å godta at partiet mener det er riktig og rettferdig.

Jeg tror ikke ungdommen vil være vise-gutter for partiet, og jeg tror ikke vi er tjent med ungdommer som har et slikt syn på seg sjøl eller som blir manipulert

inn i en situasjon der de fungerer slik.

Er dette en krass anklage mot de som er eller har vært medlemmer av RU og NKS? Nei, for disse organisasjonene har aldri blitt de masseorganisasjonene vedtektene sier de er. De ungdommene jeg snakker om, har aldri vært medlemmer av ungdomsforbunda, eller de har kanskje meldt seg ut igjen fordi krava til dem var altfor store.

Jeg håper det blir diskusjon om disse synspunktene. Dersom jeg ikke blir overbevist om at jeg tar feil, vil jeg foreslå endringer i partivedtektene i samsvar med de ideene jeg har lagt fram her.

Anders.

Landsmøte selges i KP(m-l) 1980
PRINSIPP-P. RAMMET
under 6 OKTOBER

Demokrati, fri.
diktatur under sosia.
Partiteori, demokra.
sentralisme
Sosialistisk økonomi

DETTE HEFTET KOMMER
DU IKKE UTENOM. HVIS
DU SKAL FORBEREDE
LANDSMOTE-DISKUSJONENE
GODT NOK.....

RV - debatt

HVA

BØR RV BLI?

som mulig. Jeg har forestilt meg at vi i en
kunne bruke de parlamen-

på? Jeg spør
svare - forel

Pål Ste kastet i TF-desember ut en del tanker om RVs framtid.

RØDT VENSTREPARTI? - NEI TAKK!

Partiformannen har i desember-TF et innlegg hvor han legger fram en del tanker om RV's framtid, og inviterer til diskusjon om det samme. Den invitten tar jeg i mot.

PS slår fast at mange kamerater er bekymra for at RV skal overta for AKP i innenrikspolitikken, og for at det skal bli bygd opp organisasjonsapparater som vi ikke har folk til å bære. Jeg er blant de bekymra. Det hjelper ikke at PS sier at jeg engster meg uten grunn. Innlegget hans er ikke egna til å berolige meg, tvert i mot.

Det ville være fint om PS kunne bruke noe av spalteplassen sin til å fortelle meg hvilken profil han tenker seg at AKP skal ha i forhold til et permanent valgparti av den typen han skriver om. Dersom disse tankene til PS blir satt ut i livet vil sjølsagt RV bli noe helt annet enn det har vært til nå. Men vi må være klar over at også AKP vil forandre karakter hvis vi lager et RV-parti. Dette har noe med dialektikk å gjøre. Da blir spørsmålet: Onsker vi at AKP skal forandre karakter? Onsker vi at AKP skal bli et «utenriksparti» mens RV tar seg av innenrikspolitikken? Onsker vi at AKP skal bli et illegalt, hemmelig parti, mens RV blir det legale, åpne partiet? Mange synes kanskje jeg svartmaler, men jeg mener det er godt mulig å tenke seg ei sann utvikling.

SITUASJONEN I DAG

La oss se på situasjonen i dag. RV eksisterer med et landsomfattende styre og et sentralt sekretariat. Det bygges opp RV-grupper og det selges medlemskort. RV har representanter i kommuner og fylkesting. RV har et program. Hva er det da som skiller RV fra å være et parti allerede? Fint lite, etter mi mening. Organisasjonsstrukturen ligger der, klar til å brukes. Hvem har kontrollen? Hvis noen har kontroll, er det i alle fall ikke AKP. Hvem har gjort de nødvendige vedtaka? SK? SKAU? Jeg har ikke hørt om det.

Det store lykkhjulet er blitt satt i gang. Nå går det rundt av seg sjøl, uten kontroll. Men en gang vil det lykkhjulet som heter RV stanse. Vi vil få se et resultat. Vi får se om det blir vinst eller tap. Mi erfaring er at hasardspill som regel ender med tap. Det gjelder vel også politisk hasard.

PS sier at utviklinga av RV til nå bare er en logisk konsekvens av valglinja fra 73. Dette får jeg ikke til å stemme. RV skal være en *allianse* av AKP som parti og uavhengige sosialister. En allianse er ikke det samme som en front (som f.eks. FFF), heller ikke det samme som et parti. Det særegne med RV er at AKP som parti

er en del av alliansen. Jeg mener altså at RV for tida beveger seg lenger og lenger bort fra RV-modellen fra 73. PS sier at RV fram til i år stort sett har vært et dekknavn for partiet. Enig. Men hva kommer det av? Kommer det av at vi kommunister er så sekteriske at vi egentlig mener at partiet bør stille til valg aleine, men ikke tør si det høyt? PS antyder det. Jeg mener det er allt for lettvinnt.

Når RV modell 73 ikke er satt ut i livet for ved dette valget, skyldes dette i stor grad at partiet har *prioritert*, og prioriterer det parlamentariske arbeidet i bønn. Bystyregruppene har i hovedsak jobba losrivi fra partiet. Sjøl har jeg stort sett prata for protokollen, uten særlig hjelp hverken fra partiet eller KK. Trist, men sant.

Denne prioriteringa har PS sjøl vært med på å foreta. Men han kan vel ikke mene og tru at vi skal opprette faste allianser på luft og enkeltpersoners arbeid? Jeg mener vi fortsatt skal bygge på alliansemodellen fra -73, slik vi gjorde i valgkampen hvor AKP's grunnorganisasjoner var med å bygge ut alliansen rundt RV's arbeid. Med »permanent organisasjon» tenker jeg meg et organ hvor de valgte representantene kan komme sammen for å diskutere politikken, erfaringene, problemene og kampooppgavene. Organiseringa av kommunestyregruppene mener jeg bør overlates til partiorganisasjonene ut fra de lokale forholda, sjølsagt i samarbeid med de uavhengige. Dette vil sikre AKP styringa over det parlamentariske arbeidet, noe jeg mener er viktig. Jeg har ment, og mener fortsatt, at parlamentarisk arbeid er en del av partiets arbeid på lik linje med annet arbeid partiet gjør. Jeg mener også at det er AKP som bør ha styringa med parlamentarikerne sine. For å være konkret: Hvem skal fortelle meg hva jeg bør gjøre? DS i Oslo eller RV-sentralen? Det er nødvendig å spørre, for det er litt uklart for tida.

VI MÅ DISKUTERE RV

Vi kommunister har et sterkt behov for å få ut politikken vår for tida - skape et ansikt utad for nettopp å vinne innflytelse i større deler av folket. Dette må vi utnytte i ei tid hvor revolusjonen ikke står på dagsorden. Så langt enig med PS.

Partiet har ikke greid dette på lang tid. Vi har ikke funnet noen balanse mellom legalt og illegalt arbeid. Enten lekker vi som en sil, eller vi snorer oss igjen sånn at vi ikke har folk som kan stå fram med politikken vår. Dette er sjølsagt et problem, men det er ikke noen grunn til å lage et nytt parti.

Uenigheten mellom PS og meg går blant annet på at jeg mener vi kan vinne innflytelse over store deler av massene med det partiet vi har, bare vi får en ballanse mellom legalt og illegalt arbeid. PS mener at vi kan samle breiere med et revolusjonært valgparti.

Dette er vi for tida uenige om, og da får vi diskutere det. Men så kommer problemet: Mens vi diskuterer snurrer lykkehjulet RV videre, ting utvikler seg fra dag til dag. Hva skal vi gjøre med det? Det er lite vits i å diskutere hvis vi likevel står overfor et ferdig RV-parti den dagen diskusjonen er avslutta. Jeg trur det er nødvendig at tivolisjefen (unnskyld uttrykket, Pål, det er ikke odiøst ment) griper inn, stopper lykkehjulet og stenger sjappa for kvelden. Det kan være pinlig overfor de uavhengige, men hvis vi har lovt mer enn vi kan holde får vi ta konsekvensen av det sjøl. Jeg trur et sånt tiltak er nødvendig. Når en står med det ene beinet i hengemyra har en to muligheter. Enten dra til seg beinet og risikere å miste en sko. Eller ta sjansen, hoppe fra tue til tue og risikere å miste livet. Jeg foretrekker livet framfor en sko. Jeg foretrekker partiet framfor enkelte uavhengige sosialister (i verste fall).

Nå trenger partiet en diskusjon om disse sakene. Det jeg har lagt fram her er

noen synspunkter på noen problemer. Det finns mange andre problem rundt RV som bør diskuteres. Jeg oppfordrer folk til å delta i debatten. Den er så viktig at den etter min mening kan avgjøre partiets framtid.

Helt til slutt: Jeg vil tenke meg meget

grundig om for jeg kjøper medlemskort i et RV-parti av den typen som PS tenker høyt om. Bare så det er sagt.

E.

RV: ALLIANSE ELLER PARTI ?

Dette innlegget har vi klippet fra et lokal-blad. Innlegget ble skrevet for St. . . . s artikkel «Hva bør RV bli. Vi tar det likevel med fordi det polemiserer mot mange av de tankene St. . . . n legger fram i sin artikkel.

Dette er en polemikk mot vedtaka om å gjøre RV til en permanent organisasjon med medlemskap, lokale lag, valgte ledelser lokalt og sentralt og et landsmote med representanter for de lokale laga som høyeste organ. Disse vedtaka mener jeg er feilaktige og skadelige, og representerer etter min mening et alvorlig revisjonistisk avvik.

Klarest kommer denne linja til uttrykk i innledninga som ble holdt på RVs siste Landsstyremote om organiseringa av RV:

»Vi har erfart at det er mye lettere å komme gjennom i massemedia dersom vi framstår som en landsomfattende organisasjon bygd opp mest mulig lik de etablerte borgerlige partiene.»

Jeg betviler ikke at denne påstanden er riktig. Men det rettferdiggjør på ingen måte de vedtaka som ble fatta på landsstyremotet. Disse vedtaka innebærer nemlig at RV skal bli (eller er blitt) et nytt parti. RV har alle kjennetegna for et vanlig parti, riktignok ikke et kommunistisk parti, men avgjort et parti. Jeg kan overhodet ikke se en grunn til ikke å kalle RV et parti dersom linja fra landsstyremotet blir satt ut i livet.

HVA SLAGS PARTI BLIR RV?

Partiet vil være retta inn på parlamentarisk arbeid., det vil være et åpent parti som ikke stiller særlige krav til medlems-

skap. Plattformen nevner ordet revolusjon, men sier ingenting om væpna revolusjon. Partiet vil sannsynligvis bli organisert etter boligområder og dermed ikke ha noe tyngdepunkt i industrien (hittil har jeg ikke hørt forslag om å opprette RV-lag i industrien (gudskjelov!)).

Hvem vil bli medlemmer? Jeg tror faktisk det finnes et stort antall ærlige progressive som er for radikale reformer, som er mot imperialismen, som ikke har tillit til noen andre partier og som ikke blir skremt av ordet revolusjon. Men som heller ikke er overbevist om at væpna revolusjon er nødvendig og som har mange illusjoner om hva som kan oppnås gjennom parlamentarisk arbeid. Disse, som det finnes langt flere av enn medlemmer i AKP (en del finnes også sannsynligvis i AKP) vil finne en fin plattform i RV. Det blir sikkert ikke så vanskelig å rekruttere til et slikt åpent parti, spesielt ikke når det ikke vil bli stilt større krav til medlemskap enn for eks. SV.

Hva slags parti? I alle fall ikke noe kommunistisk parti! Det minner faktisk langt mer om et revisjonistisk parti, eller et radikalt borgerlig reformparti. Dette er ikke uttrykk for mistillit til massene som har stemt eller har sympati for RV. Jeg mener det er en historisk erfaring at det er svært vanskelig

for et revolusjonært parti å holde fast på sitt revolusjonære grunnlag. Helt siden Lenin har revisjonister gått inn for å danne »åpent parti» eller »masseparti», nettopp fordi det er lettere å erobre et slikt parti for ei revisjonistisk linje i politikken. Lenins parti »av ny type» ble til i kamp mot ei linje »for et åpent parti» (se Lenin Bind 5, s. 42-47).

Er dette å male fanden på veggen? Tyder ikke alt på at AKP både har og vil ha kontrollen over utviklinga i RV-partiet? Nei, alt tyder ikke på det. Allerede nå synes jeg det er skremmende i hvor liten grad AKP har kontrollen over utviklinga av RV. De siste vedtaka i RV er fatta utenforutgående diskusjon i partiorganisasjonen. Vi har i det hele tatt ikke en gang fått høre om denne linja er vedtatt av SK. Når det gjelder den politiske linja har jeg stotta en *valgtaktikk* for valget 1979 som innebærer ikke å ta med formuleringer om væpna kamp i RVs plattform. Det er noe ganske annet å ikke ha dette med i plattformen til et politisk parti som kaller seg revolusjonært. Når vi i tillegg tar med at det bare er 3 år siden vi oppsummerte at AKP(m-l) sjøl sto i fare for å bli erobra av revisjonismen i 1973, og at revisjonismen hadde seira i linja for valgarbeid, er det all grunn til ikke å overvurdere partiets evne til også å holde et nytt »åpent parti» på et revolusjonært grunnlag.

Tvert i mot, jeg tror vi står i fare for å måtte kaste inn krefter i RV (slik vi har gjort i en del front organisasjoner) for å holde på ledelsen. Slik kan den nye RV-linja virke inn på AKPs egen prioritering av parlamentarisk, legalt arbeid på en skadelig måte for partiets øvrige oppgaver.

KRAV FRA UAVHENGIGE OM PERMANENT ORGANISASJON

I begrunnelsen for vedtaket om RV

som permanent organisasjon er det blitt sagt at mange uavhengige og flere RV-grupper har krevd at RV skulle bli en permanent organisasjon, med valgte ledelser osv.

Dette mener jeg er å skyve uorganiserte foran seg. Så lenge RV allerede på landsmøtet i vår presenterte seg for all verden som ett parti med en organisasjon, og med et organisert formelt demokrati, er det bare rimelig at uorganiserte følger opp dette med krav om *reell* formell innflytelse på vedtak o.l. Og da er en permanent organisasjon nødvendig. Ingen har fortalt de uorganiserte at dette bare ble sagt for å få massemedia til å tro at RV var et ganske ordinært parlamentarisk parti. Svært mange har trodd at det var alvor, siden krevd at det ble alvor, og nå har det langt på vei blitt alvor.

DEN »GAMLE» RV-LINJA VAR KORREKT

Den nye RV-linja bryter med ei linje for RV som jeg mener i hovedsak har vært riktig:

1. *RV er en allianse av partiet AKP(m-l) og uavhengige sosialister.* I dette ligger det at alliansen består av en organisert del AKP og uavhengige, partiløse sosialister.
2. Initiativet til RV tas av AKP(m-l) lokalt og sentralt, som foreslår og vedtar etter diskusjon i partiet og med uorganiserte en plattform for alliansen. Uorganiserte som støtter plattformen inviteres til å delta i en allianse med partiet.
3. RV er en *valgallianse*. Det vil si at alliansen er oppretta for en *tidsbegrensa* periode å knytte sammen kreftene til medlemmer i partiet og partiløse sosialister, med sikte på å spre alliansens politikk og for å få inn representanter i parlamentariske forsamlinger på et revolusjonært grunnlag.
4. De som blir valgt har RVs plattform som rettesnor for sitt arbeid. Parti-

medlemmer er underlagt partiets ledelse etter vedtektene: AKPs medlemmer og fraksjoner i parlamentariske forsamlinger er alltid og i alle saker underordna sentralkomiteen og partiorganer på sitt plan.» Uavhengige derimot er uavhengige av partiets demokratiske sentralisme.

5. Når valget er over oppløses valgalliansen, med unntak av de valgte representantene. Der det er grunnlag for det kan det opprettes grupper uten formell myndighet over representantene for diskusjoner, undersøkelser osv. til hjelp for representantene. Dette samme gjelder på landsbasis. Ikke noe landsstyre med formell myndighet, men et organ som kan hjelpe representantene med erfaringer, utredninger o.a.

6. Spørsmål om hvem som skal sitte i kommunale utvalg o.l. vedtas av representantene. Der hvor denne eller disse er medlem av AKP blir avgjørelsene i realiteten tatt av partiavdeling eller DS i AKP.

7. Representantenes kontakt med RV-sympatisorer, masseorganisasjoner, aksjoner og bevegelser, er nødvendig for at representantene skal kunne være virkelig revolusjonære parlamentarikere. Dette må sikres gjennom direkte åpen kontakt med masseorganisasjoner, åpne møter og evt. mer eller mindre faste grupper av sympatisorer. Aller viktigst er nær kontakt med partiorganisasjonen.

Jeg mener ikke at punktene over uttrykker ei riktig linje som i hovedsak er blitt fulgt ved tidligere valg (til og med i 73) dette betyr ikke at denne linja er blitt fulgt fullt ut. For eks. har det vært en tendens til å underslå RVs forhold til AKP, og det er ikke nytt i år at RV blir presentert som om det finnes en RV-organisasjon som sender representanter til RV-konferanse osv.

HVORDAN GI UORGANISERTE INNFLYTTELSE?

Imidlertid løser ikke den «gamle» valg-

linja problemet: Hvordan skal vi knytte nærmere bånd til alle de folka som støtter RV og som sympatiserer med partiet, og hvordan skal disse få virkelig innflytelse på utforminga av politikken. Men det blir heller ikke løst ved at vi oppretter et nytt parti.

Virkeligheten er jo at vi står overfor dette problemet i alle deler av partiets arbeid. Faglig, kvinne osv. Jeg mener at vi bare kan løse dette ved å korrigere avviket fra masselinja. Vi må lytte og oppsummere ideene, kritikken og synspunktene til folk utafor partiet og la det bli det viktigste grunnlaget for reell innflytelse. På samme måte som partidemokratiet bare kan fungere dersom ledelsen virkelig tar hensyn til meningne, kritikken og erfaringene til partimedlemmene når den tar avgjørelser om linjer og tiltak.

Truls B

PS: Appropos aviks-debatten i Klassekampen: Med avik i partiet mener jeg standpunkt som er feilaktige og skadelige, spesielt om de preger vedtak og får støtte fra flertallet. Dette betyr ikke at jeg mener Hilde H. og Pål ... an er revisjonister og skadegjørerere. Det betyr at jeg mener de tar feil. Vi trenger undersøkelser og diskusjon for å finne ut hva som er rett og hva som er feil. Jeg håper at både kameratersom har vært med på å fatte vedtak i RV og SK vil argumentere for standpunktene sine. Det er slik vi kan få avgjort hva som er avvik og hva som ikke er det. Og det er etter min mening også hovedmetoden for å bekjempe avvik i partiet.

DS.

RESPEKTER DEMOKRATIET!!!

Det diskuteres om krise i partiet, feil og stagnasjonstendenser. En av årsakene til slike ting er at demokratiet i partiet er for dårlig. Pål Sten viser dette godt sjøl i sitt svar til oss i TF for august.

Han argumenterer grundig for at SK har rett til å fatte politiske vedtak sjølstendig uten å legge problemene fram for medlemmene først. I vårt innlegg gjorde vi det høit klart at vi er enig i at SK skal ha denne retten og bruke den når det er absolutt nødvendig. Poenget vårt er imidlertid at demokratisk behandling av politiske spørsmål i grunnorganisasjonene for avgjørelser i ledelsen, sikrer både *riktigere* vedtak og *mobilisering* av medlemmene på politikken.

Derfor står vi på at SK burde lagt fram spørsmålet om statsannonser for medlemmene i fjor vinter. Dette innrommer også Pål Sten. I alle fall burde det vært sendt ut beskjed om linjeskiftet til medlemmene internt for det blei offentliggjort.

Når det gjelder militærpolitikken, er ikke poenget at vi er uenige i linja med bevilgninger, men at vi ikke kjente til at det overveldende flertallet i partiet er uenige med oss, på det tidspunktet da Pål Sten blei intervjuet i Røde Fane. Vi må da spørre hvordan han kunne slå dette så sikkert fast for landskonferansen, og hva var da konferansens funksjon, når det allerede var et overveldende flertall?

Vi hadde heller ikke kjennskap til at debatten skulle bli ekstern på dette tidspunktet. Det blir også innromma i dokumentet fra landskonferansen at det var en feil at medlemmene ikke var informert om dette.

I begge disse tilfellene har vi altså

reagert på at nye linjer blir servert plutselig uten at vi er forberedt på dette gjennom intern informasjon og diskusjon. Vi spør: Skal medlemmene være ved- og vann-bærer for stadig skiftende utspill fra ledelsen, eller skal AKP(m-l) jobbe kollektivt og demokratisk? Vi mener at dersom det ikke er demokratisk debatt og demokratiske beslutninger i politikken, blir det avstand mellom grunnplan og ledelse i partiet, som tærer på entusiasmen.

Det er gjort mange store feil i partiets historie: feks. feila i partiøkonomien som SK må bære ansvaret for. Feil i ledelsen har som kjent langt større konsekvenser enn feil hos enkelt-medlemmer og -lag. Derfor trenger ledelsen et våkent og aktivt grunnplan som er mobilisert for konstruktiv kritikk av SK og den politiske linja.

Vi er redd Pål Sten ikke forstår dette skikkelig. Hans svar til oss er gjennomsyra av formalisme, og argumentene er dårlige. Han henviser til situasjoner med krig og revolusjon for å begrunne at SK må ta beslutninger uten diskusjon i partiet på forhånd *i dag*. Er det krig og revolusjon som har forhindra SK fra å legge fram motsigelsen på statsannonser i KK for medlemmene, eller er det deres eget manglende grep om situasjonen, at SKs politiske nivå på saka gjennomgående har vært for lavt?

For å begrunne SKs rett til å fatte vedtak som bryter med partiprogrammet, henviser han til vedtaket om høyreavviket, enda dette var et *internt* vedtak: starten på en *intern* diskusjonsbevegelse, mens vårt poeng hele tida har vært å kritisere at SK går ut med politikk som ikke er diskutert eller ferdigbehandla internt.

Pål Stenon bør skjønne at det er et problem for medlemmer å skulle forsvare utad en politikk som de ikke har diskutert, vært med på å avgjøre eller kanskje heller ikke er enig i. SKs tillit internt og eksternt vil styrkes om de innser alvor i dette problemet og lover å gjøre alt de kan for å unngå brudd og svekkelse av det interne demokratiet i framtida.

F.eks. kan SK godt innromme at landskonferansen om militærprogrammet kunne vært mer demokratiske gjennomført. Det står i redegjørelsen at det var beklagelig at representanter for mindretallet i partiet ikke nådde opp i valgene av delegater til konferansen. Men sannheten

er i hvertfall her i Oslo, at *det ikke var noe valg!* Delegatene blei bare plukka ut av DS, etter det vi har fått vite etterpå. Og da er det ikke rart om representanter for mindretallet, f.eks. folk fra vår avdeling, ikke nådde fram.

Både Pål Stenons svar til oss og svaret til Robin Hood jr. i TF for august, viser at du ikke har forstått betydninga av skikkelig internt demokrati. Forstår du ikke dette, vil du ikke greie å gå i spissen for å rette opp krisetendensene i partiet.

Ida, Halvdan og Trine.
8.10.79.

SVAR TIL IDA, HALVDAN OG TRINE

Dere hevder at argumentene mine er dårlige og gjennomsyra av formalisme. Ettersom dere ikke går inn på mine argumenter konkret og påviser hva som eventuelt er dårlig og formalistisk, er det vanskelig å føre debatten videre. Jeg mener det var feil av SK å ikke legge fram spørsmålet om statsannonser i KK da vi informerte om de store underskuddet i partibedriftene, altså høsten 78. I mai 79 sto vi i en tvangssituasjon, der det å sende ut saka til debatt, i realiteten ville vært en avgjørelse om å legge ned Klassekampen. Formelt ville det vært demokratisk, reelt ville det vært å avgjøre saka over hue på alle dem i partiet som ønsker at Klassekampen skal opprettholdes.

Nå er vi derimot ikke i en tvangssituasjon. Dersom dere eller andre ønsker å foreslå for landsmøtet at Klassekampen skal avstå fra statsannonser og dermed nedlegges som dagsavis, så kan forslaget behandles på normal demokratisk måte og landsmøtet, kan avgjøre saka ved flertallsvedtak. Siden vi tydeligvis er uenige om en del saker som er knytta til

partidemokratiet, så foreslår jeg at dere bruker neste innlegg til eventuelt å argumentere for et sånt forslag. Nå har dere en reell mulighet til å påvirke beslutninger i god tid, og da synes jeg dere burde gjøre det. Det samme gjelder militærprogrammet. Landsmøtet er suverent til å overprøve militærprogrammet. Dersom dere ønsker at det skal gjøres, må dere legge fram argumentene nå. Etter den sovjetiske invasjonen i Afghanistan er i hvert fall undertegnede blitt enda mer overbevist om at vi gjorde rett i å fjerne parolen om «ingen bevilgninger». Derfor bør dere bruke anledningen nå til å legge fram den kritikken dere har av den politiske linja i militærprogrammet. Ellers risikerer dere at landsmøtet stadfester militærkonferansens vedtak uten at dere har kommet til orde. Hvorfor trekker jeg fram saksinnholdet så kraftig? Er det for å slippe en diskusjon av behandlingsmåten? Nei. Vi kan gjerne fortsette en diskusjon av behandlingsmåten. Men vi må avklare følgende: Var det to riktige vedtak som blei fatta med mer eller mindre god/dårlig

behandlingsmåte? Eller var det to gjerne vedtak som blei fatta slik? Det sier seg sjøl at den siste kritikken er langt mer omfattende enn den første. Derfor trenger vi en debatt om de reelle stand-

punktene og ikke bare om behandlingsmåten for å finne ut hva slags feil som eventuelt er gjort.

Pål S. ...

TO LINJER

...i dagskampen, to linjer i fagligpolitikken og to linjer i korrigering av feila.

I forordet til det nye faglige heftet sier Pål S. ... at det er et godt innlegg i debatten om vår faglige taktikk, men at det ikke må oppfattes som ei ny «linje» i det faglige arbeidet.

I intervjuet i TF-august peker PS på «feil i sentralkomiteens arbeid f.eks. i planlegginga». I den grad han trekker inn ideologien, tenkinga vår og den politiske linja, er det først og fremst i forholdet til Kina, klassikerne og «analysen vår av situasjonen i Norge i dag.»

Det som konsekvent mangler i partiformannens vurderinger er det Mao og Stalin legger stor vekt på: *at den politiske linja er avgjørende*. Først når den er klar blir organiseringa og fostringa av kaderen den avgjørende faktor.

I debatten om RV i TF-oktober snakker ps om feil i taktikken (valget 77) og planfeil i utviklinga av et nytt valgprogram i -79. (i forbindelse med manglende diskusjon i partiet om programmet).

Jeg mener at partiet er i ferd med å foreta et linjeskifte både når det gjelder dagskampen som helhet og fagligpolitikken spesielt. Skal dette slå skikkelig gjennom er det nødvendig å ta et oppgjør med det som har vært feil, både i tenkinga vår og i massearbeidet. Neglisjeringa av dagskampen - både på arbeidsplassene, i boligområdene, i avisa, ved valgene i -75 og -77 er ikke bare «feil prioritering» som enkelte synes å legge hovedvekta på. Det ville være å skille

partiets behov fra massenes behov på en kunstig måte, det er å gi faen i folks dagsinteresser for å «tjene partibygginga». Det er ikke bare et taktisk avvik, for folks dagsinteresser er ikke noe partiet kan prioritere bort. Som korrekt framstilt i «Teser om høyreavviket» (SK-75) er en korrekt forståelse av viktigheten av dagskampen ett av mange kriterier på om generallinja er rett, om strategien er rett. Som kommunister ønsker vi oss et samfunn der urett og undertrykking er avskaffa, der produksjonen er retta inn på folks behov og ikke maksimal profitt for noen få, der folk skal ha det bra og hvor de sjøl kan bestemme hvordan de vil ha det. Vi kan ikke oppnå dette om vi sjøl ikke er ett med arbeiderklassen, om ikke arbeidsfolks interesser er våre interesser, om ikke en hoveddel av arbeidet vårt både før og etter revolusjonen er å tjene folket, gå i spissen i den daglige kampen. På den måten er dagskampen en del av strategien, av generallinja til partiet.

Min påstand: *neglisjeringa av dagskampen, fagligpolitikken, de nære interessene til arbeiderklassen og det arbeidende folket er et strategisk «venstre»avvik og ikke «bare» et avvik i taktikken*. Det skyldes feil i tenkinga vår, i ideologien, og viser at vi er kommet kort i utviklinga av et ekte kommunistisk arbeiderparti. Snakket om feil taktikk, feil prioritering, feil i planarbeidet viser at SK enda har et teoretisk forhold til arbeiderklassen.

Neglisjeringa av dagskampen har vært et farlig angrep på utviklinga av partiet og m-l-bevegelsen i 70-åra, fordi det parra med tilsvarende sektarisme, manglende masselinje og demokrati internt har ført til ei alvorlig krise i partiet.

Viggo.
28.10.79.

Etterord: Siste nytt - lansert i TF oktober - er ei ny vervekampanje. Denne høsten da nesten all intern virksomhet er satt av til landsmøteforberedelser og bare »resten» kan brukes til andre oppgaver, er det enda ei kampanje »for å tjene partiets behov» SK lanserer. Begrunnelsen er gitt i almenne vendinger som et oppgulp fra liknende kampanjer tidligere. Den sier ikke noe om at grunnlaget for kampanja kan være forskjellig i Odda, Oslo og på Notodden, at den kan være rett for helselaga, men ikke for Jern&Met. i Oslo. I det første TF etter valget der RV »oppdaga» nødvendigheten av en konkret politikk for dagskampen, hadde jeg venta en almen oppfordring om å kaste oss ut i dagskampen og konkrete anvisninger og målsettinger for fagligpolitikken, for boligpolitikken, for å utvikle politikk på områder hvor vi er blanke (industri-politikk er ikke bare datarevolusjon).

Sjøløst skal vi verve medlemmer, men SK stiller problemet feil. Hovedmetoden nå er ikke å verve folk for å løse alle oppgavene partiet står overfor, men gjennom praksis å utvikle en politikk som kan trekke folk til partiet. På den måten er jeg sikker på vi kan få mange »utbrente» kadre på beina igjen og verve mange nye medlemmer til partiet.

Ds.

POLITIKKENS BETYDNING

- SVAR TIL VIGGO.

Jeg kan vel ikke annet enn å bli smigra når Viggo leser meg som faen leser bibelen. Han klarer i hvert fall å få det til å se ut som om jeg mener det motsatte av det jeg faktisk gjør. Litt oppklaring:

Når jeg sier i forordet til et faglig studiehefte at en artikkel ikke betyr et linjeskifte, så er det for å markere at ordet er fritt, at artikkelen ikke er en konklusjon, men en meningsytring. Andre kamerater inviteres med det til å si sin mening. Det betyr ikke at jeg mener at politikken ikke er viktig. Jeg inviterer tvertimot alle som leser dokumentet til å tenke sjøl og ikke sluke alt rått.

Det skal i følge Viggo være en konsekvent mangel i mine vurderinger at jeg ikke tar hensyn til at den politiske linja er avgjørende. Jeg trur at de som har setru at de som har hatt noe å gjøre med i valgkampen kan bekrefte det motsatte. Gang på gang har jeg prøvd å lede oppmerksomheten inn på politikken. Dette er også det sentrale poenget i min oppsummering av valget, som snart vil foreligge, og det er hovedpoenget i ei innleiing jeg holdt på et møte om prinsippprogrammet. (Denne innleiinga er trykt i et debathefte som Oktober har

utgitt.) Jeg har faktisk snakka så ofte og så engasjert for at vi må utvikle konkret dagsaktuell politikk at enkelte kamerater har beskyldt meg for å se bort fra feil i planlegginga og organisatoriske problemer.

Jeg våger derfor den påstanden at Viggo har misforstått meg. Han og jeg er fortsatt uenige om noen saker, men vi er enige om det som er hans hovedpoeng, nemlig at politikken avgjør alt. Det hjelper ikke med en aldri så strømlinjeforma organisasjon om du ikke har en riktig politikk (og taktikk).

Jeg mener at nordlandskonferansen til RV om olje og fisk er et viktig skritt framover i forhold til situasjonen for ett år sia. Jeg mener at debatten om data-revolusjonen er et annet viktig skritt, sjøl om den sjølsagt ikke løser alle problemer i industripolitikken. Vi har tatt noen skritt fram i miljøpolitikken. Nå er det på tide å utvikle denne politikken i bredden og heve den opp på et høyere teoretisk nivå.

Jeg er enig i Viggos påstand om at vi har neglisjert dagskampen og den faglige politikken i lang tid. Dette er et «venstre»-avvik som vi må ta alvorlig med å rette på. Det at partiet har vært uten handlingsprogram i 5 år er en del av det samme avviket.

Pål S. in.

PS: Viggo undervurderer mulighetene for å verve nå. I partiavdelinga mi har vi hatt problemer med å finne nok studieledere til alle som vil på sirkel og jeg trur ikke vårt område er spesielt på noen måte. Vi bør derfor absolutt sette av krefter til å verve nå. Den ikke ukjente Jan B. er (han med «hoffpoetikken») utvikla ei linje om verving da han var med i bevegelsen. Den var sann: «Du må ikke ta inn noen på kjøkkenet for du har vaska opp.» Jeg er ikke enig med B. er.

DS:

KAMERAT ST. IN OG VALGKAMPEN

I svaret til Bodil (TF-oktober) sier PS flere steder at årsaken til manglende diskusjon i partiet om valget-79 skyldes dårlig planlegging. «Det er riktig å kritisere manglene i partidemokratiet, men dette er først og fremst en planfeil,...» heter det i oppsummeringa.

Sånn kan det sikkert sees dersom oppsummeringa av partiets valgarbeid og valgtaktikk starter med at PS tar over som valgkampansvarlig i februar. Sjøl vil jeg gå tilbake til oppsummeringa av valget i -77, særlig TF-januar til juni i -78.

I nr. 1.78 tar flere innlegg opp feil i den politiske linja, særlig i spørsmålet om betydninga av dagskampen. Redaksjonen sier at «stortingsvalget må oppsummeres skikkelig sånn at vi så tidlig som mulig kan starte valgkampen i -79.» SK's oppsummering av valget og svar på kritikken skulle komme seinere, i TF-februar varsla til april-nummeret.

I TF-april sier redaksjonen: «I forrige TF ble det varsla ei oppsummering fra SKAU om valget til dette nummeret av bladet. Det er SKAUs vurdering at vi trenger en brei partidiskusjon som tar opp linjene i valgkampen. Dette vil være en sak for partiets plan til høsten. Men det er fortsatt behov for mer materiale til ei slik oppsummering - derfor oppfordrer vi folk til å sende inn innlegg.»

I samme nummeret står ei innlegg om valget som heter: «Glemte vi dagskampen?».

I juni-nummeret et innlegg som tar opp den politiske linja i valgkampen. Dermed «forsvant» Stortingsvalget-77 og kom først tilbake igjen i TF-desember-78 i artikkelen «Kommunevalget 1979». Debattinn-

leggene kom det aldri svar på, og i TF-oktober-79 kan partiformannen skrive: »Da årsplanen for 1978-80 blei utforma var det ingen i SK som hadde tenkt noe særlig gjennom kommunevalget eller hva det ville kreve.»

Om ikke du og rødmer, kamerat Sten, så er det mange som gjør det på dine og SKs vegne.

Å la være å oppsummere valgkampen i -77 etter at den politiske linja var stilt i søkelyset, er å gi fa'en i spørsmålet om den politiske linja. Å la være å svare på medlemmenes kritikk og gjennom egen taushet å kutte diskusjonen om linje og taktikk, er å se bort fra den betydningen det har at hele partiet er med på å utvikle politikken.

Det er bra at RVs program i -79 etter min og manges mening hadde ei riktig innretning. Men skal vi kaste oss inn i arbeidet med entusiasme er det ikke nok å få ei »ny linje» tredd ned over hue ovafra. Vi må være med på å drive fram linja sjøl!

Den krisa partiet er kommet opp i har

nøye sammenheng med både neglisjer-ingen av dagskampen og manglende demokrati i partiet. Det er ille når partiet i viktige saker har ei feil politisk linje. Når det i tillegg er umulig for medlemmene å korrigere linja, da er krisa like rundt hjørnet. Om det var den eneste måten å få SK til å ta medlemmenes meninger alvorlig på, så ønsker jeg faktisk partikrisa velkommen.

Til slutt håper jeg SK/PS vil se mere på det egentlige grunnlaget for partikrisa og ikke nøye seg med planleggingsproblemer og ytre forhold.

Viggo.

28.10.79.

P.S. Kunne du være så snill å kutte pratet om »våre 25 parlamentarikere?» Det minner om en jubileumstale av Høyres stortingsrepresentanter i Aftenposten. Vi er vel ferdig med den tida da RV-arbeidet blei satt bort til enkelt-personer i kommune- og bystyrer?

OM Å RØDME - SVAR TIL VIGGO

Viggo viser på en god måte at partiledelsen hadde gitt lofter tidligere om at oppsummering av valget 77 skulle bli gjort, forst på våren 78, så på høsten samme år. Jeg har nylig lest de artiklene han viser til og kan bekrefte innholdet. Men samtidig viser dette at det var en planfeil når diskusjonen om valget ikke blei satt på planen fra høsten 78. Kamerat Viggo mener at jeg burde rødme når jeg innrømmer en sann feil. Det måtte i så fall være ut fra en ide hos meg om at jeg sjøl var feilfri og at jeg følte meg ille berørt når en feil ble påvist. Så gærn er jeg heldigvis ikke. Partiledelsen består av

kommunister med begrensa erfaring og begrensa kapasitet. Min erfaring og kapasitet er også begrensa. Når vi konsentrerer oss om noen saker er det lovmessig andre som går i dass. I 1978 falt oppsummeringa av valget 77 mellom alle mulige stoler. SK gjorde den feilen å ikke prioritere ei slik oppsummering og ikke sette en kamerat på å gjøre det. Dermed levde vi ikke opp til vedtektenes krav om å svare på kritikk. Det var også feil. Ei slik oppsummering ville gått på bekostning av andre ting, men likevel mener jeg nå at det ville vært riktig.

Viggo mener at vi har gitt faen i

den politiske linja, fordi vi ikke gjorde noen oppsummering tidligere. Vi kan være enige om at *resultatet* blir at den politiske linja ikke utvikles, men jeg kan ikke være enig i at vi bevisst «ga faen» i den. Vi jobba med politiske linjer og problemer på andre områder. Det nye som skjedde i februar 79 var ikke at jeg blei utnevnt til valgansvarlig, men at det blei utnevnt *en* ansvarlig for valgarbeidet for første gang siden oktober 1977. Først da oppdaga jeg at mange tog hadde gått fra oss og at det måtte bli min jobb å prøve å gjøre det beste ut av en ikke altfor god situasjon. (Jeg rødmer ikke nå heller, Viggo. Klokere enn dette er jeg ikke.)

Jeg trur jeg har lært litt av den feilen vi gjorde i 77 og seinere da vi ikke lagde noen valgoppsummering. Nå har jeg skrivi ei valgoppsummering som på godt og vondt står for min egen regning. Jeg håper at jeg både får støtte og blir motsagt. Denne oppsummeringa kommer nå som eget hefte og skal danne grunnlag for en debatt om partiets valgtaktikk, slik at vi i ro og mak kan forberede stortingsvalget -81. Jeg oppfordrer både Viggo og andre om å kaste seg inn i den debatten.

Pål St n.

PS. Jeg skal overveie om jeg skal slutte å kalle våre 25 parlamentarikere for «våre 25 parlamentarikere». Det viktigste for meg er at vi bruker dem på riktig måte, så kan vi godt kalle spaden for et grave-redskap.

Ds.

RELIGION OG HARDE SLAG

Det er på moten å snakke om *religios marxisme*. Sjøl synes jeg begrepet til Ø m treffer svært godt og at det er nyttig å grave litt mer på den teigen. Jeg mener nemlig at vi trekker med oss mer religiøse riter enn vi ofte er klar over. Noe av det finner vi i kaderbehandlinga og kritikk og sjølkritikk. For oss skal kritikk og sjølkritikk være en metode for å lære av feil og utveksle erfaringer, slik at vi blir dyktigere. Sann sett er metoden en forlengelse av den marxistiske kunnskaps-teorien om å sammenfatte praktiske erfaringer til ny teori og så prøve denne teorien på praksis igjen. Men vi har ikke alltid brukt kritikken og sjølkritikken slik.

I den kaotolske kirka har de skriftemålet der den troende bekjenner sine synder og ber om syndenes forlatelse. I det gamle testamentet mante de alle synder over på et offerdyr, som blei slakta. Og dermed var synden botet. Herav uttrykket sydebukk. Er vi egentlig helt fri, for den katolske eller gammel-testamentlige formen for syndsforlatelse? Etter min mening, nei.

Sjølkritikken tar ofte preg av ritualer. Det holder ikke om en kamerat sier: «jeg tok feil», eller «jeg beklager at jeg gjorde sann og sann». Nei, han/hun må bruke trylleformelen: «jeg tar sjølkritikk», og helst kle seg i sekk og aske. (På godt norsk heter det å «gjøre sjølkritikk», men ikke i ritualene.). I det gamle testamentet kledde Job og andre seg bokstavelig talt i

sekk og aske. I vår opplyste tid er vi fornøyd om folk bare gjør det muntlig, det vil si svartmaler seg sjøl klart og tydelig så alle kan se at de er angrende syndere.

Metoden med sydebukker er også utbredt. Går noe gærnt er det viktig å finne en person som har skylda for alt sammen og starte nådeløs kamp mot henne. Denne metoden har vært utbredt i partiet. Partiledelsen har brukt den, distriktsstyrer har brukt den og avdelinger har brukt den. For øyeblikket er det mest populært å jakte på sydebukker på toppen. Troen på at frelsen ligger i å slakte sydebukken lever i beste velgående, sjøl blant de mest ateistiske norske marxist-leninister.

Sjolsagt kan det finnes tilfelle der reine agenter eller partifiender gjør mye faenskap og må fjernes på den måten. Men i mer enn 90% av tilfellene dreier det seg om kamerater som ønsker alt godt for partiet, men som gjør feil. Som oftest vil slike feil heller ikke være bare personlige feil, men utbredte feil i partiet som ikke blir borte ved å fjerne noen personer. Da gjør sydebukkteorien stor skade. Da opplever vi nemlig det samme som mannen som ville flytte fra nissen. Vi flytter noen personer, men feila består, og vi har like lite lært. Jeg vil ta til orde for en mindre hysterisk-religios holdning til feil. For det første er det bare døde folk og nyfødte som ikke gjør feil. For det andre finnes det en mye bra sjøl hos folk som har gjort feil. For det tredje finnes det en masse feil som er allment utbredt og som ikke lar seg fjerne ved å rette harde slag mot en person. Feil har to sider. De gjør skade, men de kan også være nyttige, dersom vi evner å trekke de riktige lærdommene av dem. Metoden med skriftemål og djevelutdrivelse står i motsetning til å trekke lærdommer.

Matteus.

krisa i partiet

Eg vil oppfordra folk til å studera om igjen innlegget til Henry Br om »Krise i partiet» (TF-oktober). Eg er stort sett samd med synsmåtane hans.

Eg har vore medlem av ulike partiavdelingar dei siste åra. I denne perioden har eg ikkje fått diskutera situasjonen på min arbeidsplass grundig. Har aldri komt fram til ei linje for det politiske arbeidet i høve til jobben. Har aldri komt fram til langsiktige målsettingar med dette arbeidet. Er aldri blitt leda til å driva undersøkjingar på jobben eller oppsummera arbeidet mitt der.

I det store og heile vil eg seia at partiet sin politikk dei siste to - tre åra har virka til å skilja oss frå massane (arbeidskameratar), og vore eit hinder for å gro roter i arbeiderklassen.

HOVEDÅRSAKA TIL KRISA

Eg ser det slik at hovudårsaka, eller grunnlaget for partikrisa er å finna i interne forhold i partiet. Mao sier at grunnlaget for utviklinga av ein ting ligg i motseiingar i tingen sjolv.

Partiformannen tek ikkje klart stilling til kva som er hovudårsaka til krisa i intervjuet i august-TF, men han streka under dei enorme endringane i den internasjonale situasjonen og dei samfunnsmessige forholda partiet har arbeidd under.

I alle tilfelle vil dette vera ytre vilkår som har verka inn på utviklinga av partiet gjennom indre motseiingar. Det held ikkje å peika på endringar i den internasjonale situasjonen som ei årsak utan å peika på kva interne forhold som gjev grunnlag for utviklinga av krisa.

Tron Øi i peikar på feil i teorien og i politikken i høve til andre kommunistparti og sosialistiske land. Dette høyrer med til det indre grunnlaget. Alment dårleg teoretisk nivå p.g.a. lite studiar i partiet dei siste åra er ogso ein del av det indre grunnlaget som endringane i den internasjonale situasjonen har virka gjennom.

Men eg er djupt uenig i at dette er hovudårsaka til krisa. Eg er også uenig i at ein kan peika på fleire årsaker som tilsamen har skapt krisa. Det vil finnast ei hovudårsak i sjølve partiet som gjev grunnlag for krisa. Ei heil rekkje ytre vilkår, internasjonalt, nasjonalt og lokalt verka gjennom dette grunnlaget og driv krisa frametter.

TIDLEGARE INTELLEKTUELLE DOMINERAR PARTIET.

Det sosiale grunnlaget for krisa ligg i samansetningen av medlemsmassen med dominans av intellektuelle på alle plan i partiet.

Det politiske grunnlaget er grovt revisjonistiske feil i metoden å leia partiet på. Demokratiet har i hovudsak vore formelt.

Av ulike årsaker har eg vore medlem av fire avdelingar dei siste åra. Flerattlet av medlemmane var arbeidarar. Men mellom 80 og 90 % av medlemmene i kvar av desse avdelingane hadde studert ved universitet eller tilsvarande for dei tok arbeid i industrien. I berre ei av desse avdelingane vart det verva arbeidarar utan intellektuell bakgrunn i heile historien til avdelingane.

Partileiinga må skaffa seg oversikt over dette problemet (leiar i okt.TF peikar på mangelfull oversikt) med grundige undersøkingar av eit representativt utval avdelingar. Undersøk ogso samansetjinga av sentrale organ.

Det ser ut som partiet frå topp til botn i hovudsak består av intellektuelle (el. tidligere intellektuelle) som i liten grad

har grodd røter mellom massane. Som meir tenkjer som intellektuelle enn som ein arbeidar.

Me vil aldri makta å overvinna sekt-erismen dersom ikkje dette spørsmålet vert stilt sentralt. Dersom partiet sin reelle sosiale basis i arbeiderklassen ikkje blir klargjort og riktige tiltak blir gjort, vil partiet degenerera til eit ekstremt sekt-eristisk og revisjonistisk parti.

MANGELEN PÅ DEMO- KRATI, SET PARTIET I FARE

Sentralkomiteen sin metode for leining av partiet har vore grovt revisjonistiske. Den verste feil ser ut til å vera at partileiinga så seint har fanga opp signal om at noko alvorleg var i ferd med å skje i partiet. Partikadra og avdelingar har slite og jobba og blitt meir og meir skilt frå arbeidskameratar fordi politikken ikkje var ein politikk frå massane til massane. Dei leiande organa har ikkje fungert som *fordelingsfabrikk* av tankar, undersøkingar og erfaringar frå arbeiderklassen via kadrane og avdelingane. Difor har dei heller ikkje kunna gå ut med ein plan, ein politikk som byggjer på den kunnskaps-spiralen som Mao snakkar om saman med ein heilhetleg analyse av det norske samfunnet og verda.

Ei kan få mistanke om at partileiinga har så mykje å stå i med internt skrivebordsarbeid at dei har skilt seg for mykje frå både kadra og arbeidsfolk til å kunna oppsummera tankane og erfaringane derifrå.

KVA MÅ GJERAST?

Spørsmålet om kva som er hovudårsaka til partikrisa må avklarast. *Hovudmetoden må vera å spørja folk som »mister motet» kvifor..* Den sosiale samansetningen i

partiet må undersøkjast. Kva varig framgang i arbeidarklassen i form av verving har partiet hatt?

Vedtak om desse spørsmåla må treffast først etter at dei nødvendige undersøkingar og diskusjonar er gjennomført i partiet.

Alt no må leiinga på alle plan prova leia heile partiet til sjølvstendig politisk arbeid. Avdelingar og kadra bør få i

oppgåve å utvikla langsiktige planar etter linja å styrkja partiet i arbeidarklassen og styrkja kampkrafta i klassen. Kadrane og avdelingane må få fridom til å knytta varige band til arbeidskameratar og arbeida på lang sikt.

Geir.

OM KLASSEKAMPEN

På bakgrunn av en uttalelse fra Pål S. om avisa, blei det i vår avdeling reist en diskusjon om berettigelsen av denne. P.S. har nylig et sted uttalt at alle i partiet vil ha avisa som dagsavis. Ettersom vi husker har en slik problemstilling ikke blitt reist innfor partiet slik at P.S. når han uttaler seg gjør det som privatperson med bakgrunn i visse folere innfor partiet, og ikke som representant for flertallet av partiets medlemmer.

KK som dagsavis oppsto i en medgangsbølge for partiet og dens sympatisører. Men etter vår vurdering slukte bevegelsen over et for stort arbeidsområde, vi hadde ikke kvantitativ kapasitet, planene var for gigantiske. Det er særlig Oslo medlemmene som bærer de største byrdene, med selve utarbeidelsen av avisa og et større antall budsjefer og avisbud. Enkelte boligavdelinger er helt neddyngnet i KK-arbeid. På toppen av dette kommer da løssalg og diverse innsamlinger og kampanjer.

Misforstå ikke, KK er blitt en kjempefin avis, men vi etterlyser konkret tallmateriale som viser oss hvilke resurser avisa sluker mannskapsmessig for partiet. Et område som vi tror har vært særlig lidende under KK-arbeidet, har vært partimedlemmers daglige deltakelse i kamepr og aksjoner i boligområdene. Dette har vært underprioritert og en fortsettelse av en slik linje vil på sikt

fjerne oss fra vårt nære omland og derigjennom svekke tilliten og tilstrømmingen til partiet og nære frontorganisasjoner.

Derfor: Når skal parti-ledelsen spørre oss om Klassekampen? Hva betyr den politisk for partiet? Står den i veien for å oppnå resultater i aktiv deltakelse i dagskampen? Kan avisa drives på andre måter uten så store arbeidsmessige konsekvenser?

I det hele tatt - spør partimedlemmene - vi er sikre på at de har fornuftige erfaringer, synspunkter og forslag.

A.Karsten.

VI TRENGER DAGSAVISA

A.Karsten stiller spørsmålet: «Når skal partiledelsen spørre oss om Klassekampen. Hva betyr den politisk for partiet? Står den i veien for å oppnå resultater i aktiv deltakelse i dagskampen?»

Partiledelsen har faktisk stilt det spørsmålet, nemlig i mars i år. Da skulle det være en obligatorisk partidiskusjon om Klassekampen i alle avdelinger. Første spørsmål til diskusjon lod slik: «1. Trenger vi KK som dagsavis? Koster den oss mer enn vi vinner? Diskuter dette utifra dagsavisas redaksjonelle linje og oppgaven som agitator og propagandist for partiet.» (TF-mars 79) Det var oppsummeringa av den diskusjonen jeg bygde på da jeg uttalte meg om hva partiet mener om behovet for å beholde Klassekampen som dagsavis. Lagsrapportene var entydige og denne klare retninga i svarene blei også gjenspeilt på partikonferansen på forsommeren med representanter fra hele landet. Vi er klar over at det finnes uenigheter, men SKAU har ikke mottatt en eneste rapport fra noe lag der et flertall har gått inn for å legge ned dagsavisa. Dermed kan det ikke herske noen tvil om at SKs vedtak om at dagsavisa skal fortsette er et uttrykk for partiets vilje.

Kameratslig hilsen
SKAU.

HVILKEN HOLDNING

SKAL VI HA TIL

STATSSTOTTE ?

- forts. fra side 15.

kjente som kommunister og revolusjonære. De som er mot det vil peke på at systemet vil gi overvåkningspolitiet tilleggsopplysninger om disse folka som kompletterer arkivene.

SKAU har ikke tatt endelig stilling til åssen vi skal stille oss til studiestotte. Vi har gjort de nødvendige formelle tiltaka som gjør at landsmotet vil kunne foreta et reelt valg mellom å gå inn for å søke slik støtte eller å la være.

AVSLUTNING

Debatten om statsstotte er i god gang i partiet. Til nå har den dreid seg om behandlingsmåten av statsstotte til Klassekampen. SKAU ønsker med dette å spore til en reell debatt om sjolve saka, slik at landsmotet kan ta avgjørelse etter at alle de relevante argumentene for og mot er blitt hørt. Nettopp fordi det har vært stor forvirring om dette spørsmålet i partiet har vi onska å legge fram argumentasjonen for og mot uten å ta noe eget standpunkt foreløpig. Vi håper at den fortsatte debatten om saka vil legge hovedvekta på å ta stilling til de ulike motsigelsene og legge fram argumenter for og mot, slik at landsmøtets vedtak kan bli mest mulig riktig og allsidig.

for SKAU
H.G.

INNHOLDSFORTEGNELSE

Leder: Hvordan er situasjonen foran 1.mai	2
1.mai -79: Oppsummering	5
SKAU svarer på kritikken av planen for LM-forberedelsene	7
Ny siste frist for forslag til LM	8
Melding om landsmøtet	8
Revolusjonært parti - uten sikkerhet?	9
Hvilken holdning skal vi ha til statsstøtte?	13
Oktober trenger nye kommisjonærer over hele landet	16
Trenger vi Røde Pionerer?	17
Vedtektene og ekstraordinært landsmøte	19
Vekk med byråkratiet i organiseringa	19
Forslag til vedtektsendring	20
Hvilke fullmakter har SK?	21
Til diskusjonen om vedtektene	22
Plattforma til RU og NKS er feilaktig!	24
Rødt Venstreparti? - Nei takk!	28
RV - allianse eller parti?	30
Respekter demokratiet!!!	33
Svar til Ida, Halvdan og Trine	34
To linjer...	35
Politikkens betydning - svar til Viggo	36
Kamerat S an og valgkampen	37
Om å rødme - svar til Viggo	38
Religion og harde slag	39
Krisa i partiet	40
Om Klassekampen	42
Vi trenger dagsavisa	43